

MÁJOVÁ POBOŽNOST

kterou složil

P. Alfons Muzzarelli T. J.

— . —

Podle italského vydání Ludvika Schüllera

přeložil

Dr. Karel Vrátný.

V PRAZE.

Cyrilo-Methodějská knihtiskárna a nakladatelství
V. Kotrba.

Májová pobožnost

kterou složil

P Alfons Muzzarelli T J.

Podle italského vydání Ludvíka Schüllera

přeložil

Dr. **Karel Vrátný.**

V Praze 1919.

Cyrilo-Methodějská knihtiskárna a nakladatelství
V. Kotrba.

NIHIL OBSTAT.

Pragae, 14. Martii 1918.

P. Methodius Vojáček, O. S. B.,
censor.

IMPRIMATUR.

Ex archiepiscopali Ordinariatu Pragae, 20. Martii 1918

Dr Mauritius Pícha,
vicarius generalis.

Úvodní poznámka.

Májová pobožnost v dnešní své podobě vyvinula se ke konci XVIII. stol. v Itálii a brzy se rozšířila po celém světě. V Itálii dal jí určitou tvářnost P. Alfons Muzzarelli z Tovaryšstva Ježíšova (nar. 29. srpna 1749 ve Ferraře, † 25. května 1813 v Paříži) svou knížkou *Il Mese di Maria* (Měsíc Mariin, ve Ferraře 1785), která se dočkala velikého množství vydání (přes 100). Muzzarelli přidržuje se v ní, ač volně, osnovy duchovních cvičení sv. Ignáce, maje za pravý účel pobožnosti májové duchovní obnovení těch, kteří chtějí Matku boží v pravdě uctívati. Jeho knížka ani po stu

a více letech neztratila své životnosti a obliby, a skoro všude v Itálii rok co rok bývá podkladem májových rozjímání ke cti Panny Marie. Z toho lze viděti, že není třeba ohlížeti se každého roku po nových pomůckách při májové pobožnosti, a že křesťanský lid užitečně může každého roku slyšati nebo čítati tytéž pravdy a modlitby a třeba i příklady, tak jako dovede se zbožně znova a znova modliti růženec. Knížka Muzzareliova hodí se pro svou stručnost velmi dobře světským i duchovním domácnostem, seminářům, konviktům, pensionátům a jiným podobným ústavům, které chtějí buď v domácí kapli, buď v jiné místnosti svého příbytku konati májovou pobožnost. Ale neméně dobře může se jí užívat i v kostelích, ať se z ní čte, ať se podle ní káže, při čemž ovšem kazatelé mohou si předlohu podle libosti více nebo méně rozšířiti. Kde ve vesnici mají kapli a nemají domácího kostela, snadno by se někdo našel, kdo by tuto pobožnost konal se zbožnými věřícími, čta jim, co na každý den připadá, a zakončuje pobožnost loretánskou litaníí. Příklady, kterými rozjímání se zpestrují a oživují, jsou vzaty z téhož vydání Ludvíka Schüllera, podle něhož jest opatřen tento český překlad, leč že dva (29. a 30. dne) jsou přeloženy z vydání (v Římě 1896⁴)

P. Petra Laurentiho T. J. Oba vydavatelé, přihlízejíce k dekretům Urbana VIII. a Posvátné Římské Inkvisice, prohlašují, že tyto příklady si neosobují žádné jiné hodnověrnosti, než pouze lidské, vyjímaje případy, o nichž by Apoštolská Stolica sama byla pronesla svůj soud strany jejich pravdivosti.

*

P. Muzzarelli dává na počátku své knížky tento návod ke konání májové pobožnosti:

Zbožní ctitelé Marie Panny volívají tři doby každého dne, aby ji uctívali: ráno, poledne a večer. Tak vyvolili si také v týdnu jeden den, sobotu, a v roce jeden měsíc, květen, a zasvětili je obzvláštnímu uctívání Matky boží.

Pobožnost v měsíci květnu může se konati takto:

Ve vlastním bytě v té světnici, kde se obyčejně shromažďuje celá rodina k modlitbě, nebo v kostele, nebo v kapli, vystaví se nějaký pěkný obraz Panny Marie a okráší se, jak nejlépe možno, na př. svícny, nějakými čerstvými květinami atd. A nebude nevhodno, když se tato pobožnost bude konati v téže světnici, kde se pracuje, studuje, odpočívá, aby tak místnost ta byla

posvěcena a vše, co děláme, se dělo náležitě, jako před očima Matky boží.

Večer před prvním dnem měsíce května shromáždí se všichni před řečeným oltářkem, kde budou svíce rozsvíceny, a budou se modliti růženec neb aspoň litanie loretánské, k nimž mohou se přidati ještě jiné modlitby podle zvyku nebo potřeby té které domácnosti. Ale dlužno pamatovati, aby pro mnoho modliteb se neumenšovala zbožnost, buď že by se modlitby odříkávaly příliš chvatně, buď že by tolik modliteb unavovalo nebo mrzelo ty, kteří je říkají, zvláště děti neb osoby, které ještě mají nějaké práce před sebou.

Po těchto modlitbách každý si vytáhne losem nějaký duchovní kvítek z těch, které níže naznačíme a které dlužno opsati na složené lístky. Který kvítek si kdo vytáhne, ten si nechá po celý měsíc, aby se jím ustavičně spravoval. Potom se čte rozjímání, ustanovené pro první den měsíce května, s příkladem a kvítkem a službou, které jsou ke každému rozjímání připojeny. A tak se to potom činí každý den, vyjímaje, že již se nevytahuje losem kvítek, jenž platí na celý měsíc. Dlužno ovšem na něj stále pamatovati jako také na ten, který se každého dne nabízí ke konání po rozjímání. Také o tom, co se čte v rozjímání, má se potom ča-

stějí a pozorně uvažovati (na př. před spáním, ráno při mši sv., cestou do školy, do práce atd.)

Sluší se také každý týden neb aspoň dvakráte v tomto měsíci jíti ke sv. zpovědi a přijmouti tělo Páně s obzvláštní pobožností.

Neměli bychom se také nikdy vraceti domů, abychom se cestou nezastavili, možno-li, v kostele a nenavštívili oltáře nebo obrazu Matky boží.

Celý měsíc pak počínejme si a chovejme se tak, abychom na sobě ukazovali, že jsme dobré děti Mariiny, snažíce se, abychom se ve všem, co myslíme, mluvíme a činíme, líbili přecistým jejím očím; a na konci měsíce budeme jí obětovati své srdce.

Duchovní kvítky.

které se vytahnou losem večer před prvním dnem května a které se mají celý měsíc konati.

I. Ráno, když jest čas vstávati, vstaň hned a rychle, abys nepočal dne skutkem lenosti, a slušně se oblékej, modle se něco potichu.

II. Slyš každý den zbožně mši sv. a umíš-li, říkej při ní malé hodinky P. Marie.

III. Čti si každý den čtvrt hodiny z nějaké zbožné knihy, na př. ze života některého svatého, nebo z nějaké knihy, která jedná o posledních věcech člověkových. A nečti žádných kněh světských.

IV. Odřekni si každý den nějakou věc, třeba jinak dovolenou, na př. přivoněti k nějaké květině, slyšeti hudbu, snísti nějakou chutnou maličkost atd.

V. Dávej chudým nějakou almužnu nebo něco od jídla, a to vždy s tváří laskavou.

VI. Každého dne, když začínáš nějaké vážnější zaměstnání, na př. dáváš se do práce, sedáš ke studiu a p. poklekni a jed-

ním Zdrávasem popros Matku boží o její přímluvu.

VII. Každého dne, vycházej ze svého příbytku a vracej se tam, polib obrázek Panny Marie a pomodli se Zdrávas.

VII. Buď co nejposlušnější k rodičům a představeným, ani slovem neodmítouvaje, hned a s tváří veselou.

IX. Vystříhej se pomlouvati nebo haněti někoho, a to i ve věcech malé váhy, aby ses toho dovedl vystříhati i ve věcech vážných.

X. Snaž se každý den přiváděti někoho známého k dobrému, na př. aby šel s tebou do kostela, aby šel na kázání, k sv. zpovědi, modli se růženec atd.

XI. Každý den umrtvuj v něčem svou chuť, nechávaje na stole něco, co ti zvláště chutná, buď úplně, neb aspoň kousek toho, nebo čekaje chvíli, než se dáš do jídla atd.

XII. Celý měsíc buď bedliv, aby ses nedopustil schválně žádného všedního hříchu.

Protože pak všechny tyto kvítky se snad nehodí osobám, které konají mlájovou pobožnost, snadno lze si vymyslet a napsat ještě jiné, které se vytáhnou losem, jak bylo pověděno.

Totéž možno učiniti s denními kvítky po celý měsíc, kdyby se nechtěly konati ty,

které jsou přidány po každém rozjímání. Takové lístky by se mohly vložit do nějaké misky a po pobožnosti každý by si jeden vytáhl a druhý den před pobožností jej tam zase vrátil, a tak každého dalšího dne.

Poznámka. Pius VII. dne 18. června 1822 udělil těm, kteří veřejnou nebo soukromou pobožností po celý měsíc květen budou uctívat Pannu Marii, odpustky 300 dní za každý den toho měsíce, a plnomocné odpustky v ten den měsíce května, kdy vypovídají se a přijímají tělo Páně, budou se modlit za svatou církev a na úmysl sv. Otce.

Pius IX. 8. srpna 1859 přivolil, aby plnomocné odpustky, pro souvislost s májovou pobožností, mohly se získati též 1. červnà.

Modlitba přípravná,

která se může říkati každý den.

Nejsvětější Matko boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovati tuto svou pobožnost k větší slávě boží, ke tvé cti a ku prospěchu duší našich. Amen.

1. Den.

Rozjímání o tom, proč dlužno dobře konati májovou pobožnost.

Uvažuj, jak velice jest ti potřebí přimluvy Mariiny, abys spasil svou duši. Jsi nevinný? Dobrá, ale tvé nevinnosti hrozí mnoho nebezpečností a veliká nebezpečností. Co lidí, nevinnějších než jsi ty, upadlo do hříchu, a dnes jsou snad zavrženi. Snad jsi kající? Budiž, ale jest velmi nejisto, setrváš-li ve své kající. Ty zvyky, ty příležitosti, ty společnosti. zajisté mi rozumíš. Jsi hříšník? Ó, jak velice potřebuješ nejsvětější Panny, aby ses obrátil! Již několikrát, snad mnohokrát již jsi započal, a nikdy jsi se opravdu nepolepšil. Ach, nepřispěje-li ti tvá nebeská královna, snad již jsi ztracen.

Nuže viz! Buďeš-li dobře konati v tomto měsíci májovou pobožnost, můžeš si získati její ochranu a zajistiti své duši spasení. Bylo by možno, aby matka tak dobrotivá nevyslyšela svého dítěte tak zbožného? Leckdy za růženec, za nějaký půst, proká-

zala znamenité milosti velikým hříšníkům. Uvaž tedy, co učiní tobě za celý měsíc, který budeš věnovati její službě.

Ale běda, ztratíš-li tuto milost, jež se ti nabízí! Běda, jestliže počneš a za několik dní toho necháš! Kdož ví, není-li tato mářová pobožnost poslední příležitost, kterou ti Bůh dává, aby ses obrátil? Kdož ví, není-li s touto pobožností spojena milost tvého setrvání v dobrém až do konce? A potom, kdož ví, není-li tento měsíc poslední měsíc tvého života? Moci věci tak nepatrnou získati si tak mocnou přímluvu a neučiniti toho, ach, jaké to výčitky svědomí v hodině smrti! Uvaž tedy, všechno toto dobře a rozhodni se.

Příklad. Byl první den měsíce května. Zatím co ve farním kostele jedné vesnice blízko Neapole se započínala mářová pobožnost, v jednom chudobném domku byla bezútěšnost a svrchovaná žalost. Bylo slyšeti těžké oddychování umírajícího a vzlykání dívky, klečící vedle jeho lože. Slula Marie, neměla již matky, a nyní měla ztratiti také otce. Srdce jí pukalo, když myslela na to, co si počne, až pozbude této jediné své podpory. Tu se ozvaly zvony, volající vesničany do kostela a oznamující počátek milé pobožnosti mariánské. S těmi zvuky vrátila se dívka do srdce stará důvěra. S usl-

zenýma očima vtiskla políbení na studené čelo umírajícího otce, popadla hrst květin a běžela do kostela. Krátká, prostičká a dojemná byla tam její modlitba. — Ach, přesvatá Panno, zachraň mi otce! Rač přijmouti ode mne tyto květiny, jsem chudá, nemohu ti nic obětovati. Budu ti nositi květiny každý den, ale prosím tě vroucně, zachovej mi otce! — Každý den potom dívka přicházela do kostela modliti se a přinášela Matce boží květiny. Minulo třicet dní a zvony opět slavnostně vyzváněly do kostela. Uprostřed zbožných venkovanek bylo viděti mladou dívku, která vedla starého muže. Byla to Marie, která doprovázela otce dokonale uzdraveného a s plesajícím srdcem se ubírala do kostela, aby tam vroucně poděkovala své milé nebeské matce.

K v í t e k. Obětuj nejsvětější Panně všechno, co budeš tento měsíc činiti a trpěti, i všechny dobré skutky, jež učiníš, a námahy, jež podnikneš, a umiň si, že všechno to budeš činiti k její cti.

S l u ž b a. Nos na prsou obrázek nebo medailku Panny Marie a tiskra ji s láskou na srdce, říkej často: Toto srdce, ó Maria, náleží tobě!

—:—

2. Den.

Rozjímání o spáse naší duše.

Jsem na světě jedině proto, abych spasil svou duši. Rozumíš tomu, duše má? Nejsi na světě, aby ses bavila, abys jedla a pila, aby ses oblékala, aby sis hověla, a mnohem méně proto, abys hřešila; jsi na světě jedině proto, abys pracovala o svém spasení. Co by ti bylo platno, kdyby ti náležel celý svět, kdybys pak byla na věky ztracena? Ó, králové, císařové, učenci, válečníci, co jest vám nyní platna vaše moc a učenost, jestliže jste nedovedli spasiti své duše?

Ale tato záležitost našeho spasení jest věc svrchovaně nejistá. Spasení duše své si nekoupíme za zlato; získáme je, když si budeme činiti násilí; můžeme o ně přijíti také jen jedinou myšlenkou hříšnou. Abychom byli spaseni, nestačí, že jsme byli jednou svatí a nevinní, nýbrž jest potřebí, abychom v dobrém setrvali až do smrti. Jakou jistotu mám já, že spasím svou duši? Můj minulý život jest plný rozmanitých a obnovovaných hříchů; můj nynější život jest propast, které neznám; a jaký bude můj budoucí život? Nikdo toho neví, jedině Bůh!

Mé spasení jest konečně záležitost, které nelze napravit. Prohraju-li nějakou při,

přijdu-li o zdraví, mohu doufati, že se tomu najde nějaká pomoc; ale ztratím-li duši pouze jednou, již na věky nebude žádné pomoci. Useknou-li mi ruku, zbývá mi druhá; utnou-li mi nohu, zbývá mi druhá; vypíchnou-li mi oko, zbývá mi druhé. Ale duše jest sama jediná; buď sama bude spasena, buď sama zavržena. A já myslím tak málo na své spasení, či snad je pokládám za tak jisté? Žiji klidně, a přece, kdybych zemřel nyní, nevím, zdali bych byl spasen.

Příklad. Kterak velice leží Matce boží na srdci spása duší lidských, to jasně ozřejmuje tento příklad. R. 1648 byl v Neapoli ve službě jistého bohatého pána mohamedánský černoch, jménem Abel, velmi zatvrzelý ve svém bludu. Ale přes to přese všechno již dvě léta byl zvyklý rozsvěcovati lampičku před obrazem nejsvětější Panny, který byl namalován na stěně na dvoře. Jeho pán velice se přičiňoval, aby jej obrátil na křesťanskou víru, ale všechno úsilí bylo marné. Jedné noci, když černoch spal v kůlně ve dvoře, vzbudil jej jakýsi hlas, který jej volal jménem. Otevřev oči, spatřil neobyčejnou záři a jakousi vznešenou paní, bíle oděnou a mající po boku nějakého starce. — Kdo jsi? tázal se černoch, posadiv se na slámě. — Jsem Maria, kterou ty v jejím obraze uctíváš. Abeli, chci spasiti tvou

duši. Dej se pokřtíti a přijmi jméno Josef.
— Ale černoch nechtěl k tomu přivoliti. Maria tedy se dotkla jeho ramene a řekla: Abeli, neodpírej mi toho, spas svou duši! Tu Abel pohnutím zaplákal a již neodpíral.
— Ano, Maria, pravil, dám se pokřtíti. — Potom líbaje nejsvětější Panně ruku, tázal se s dětskou upřímností: A pověz mi, co dobrého mi z toho pojde, když se dám pokřtíti? — Tva duše bude bílá jako toto mé roucho a jednoho dne přijdeš ke mně do nebe. — Minulo několik neděl, a v jednom kostele neapolském bylo viděti dojmavý obřad. Jeden mohamedán byl křtěn spolu s jedním svým obráceným druhem a při křtu sv. obdržel jméno Josef. Žil potom šťastně a spokojeně ještě mnoho let a vždycky jako pravý a hodný syn Matky boží. Konečně se přiblížila hodinka smrti jeho. Plný vroucnosti vzýval svou nebeskou matku, která ho v těch chvílích svou neviditelnou přítomností potěšila a pak si odnesla jeho duši do nebe. Jestliže Maria prokázala takovou milost člověku nevěřícímu, čeho nebudeme moci od ní očekávati my?

K y t i č k a. Dej sloužití mši sv., neb aspoň obcuji mši sv., za duši v očistci, která za života svého nejvroucněji uctívala P. Marii.

Služba. Navštěv nějaký obraz nejsvětější Panny a vroucně poruč svou duši do její ochrany.

—

3. Den.

Rozjímání o převeliké ceně duše.

Uvažuj, duše má, jak jsi vzácná pro vznešenost svého původu. Z čí rukou jsi vyšla? Z rukou božích. K čímu obrazu jsi učiněna? K obrazu a podobenství božímu. Není to nadsázka, není to jen takový nějaký způsob mluvení, není to pouhé podobenství: jest to skutečná pravda. *Deus creavit de terra hominem, et secundum imaginem suam fecit illum* — Bůh stvořil člověka z země, a dle obrazu svého učinil ho (Sirach 17, 1). A ty tak málo myslíš na svou vznešenost, že hříchem ztrácíš tento krásný obraz, a raději na sebe bereš tvářnost ďáblu?

Uvažuj dále, jak vzácná jsi pro cenu svého vykoupení. Duše má, ty's byla ztracena, a ztracena na vždy. Nuže, kdo že tě vykoupil z rukou ďáblových? Tvůj nebeský Otec. A co zaplatil, aby tě vykoupil? Zlato? Nebo stříbro? Drahé kamení? Ó,

mnohem více, nekonečně více! Pro tyé vykoupení dal život a krev svého božského Syna. A život tak drahý, život, který tolik stojí, ty, duše má, znova ztrácíš pro nějaký vrtoch, pro nějakou malichernou, leč jakou choutku?

Uvažuj konečně, jak vzácná jsi pro tu nevýslovnou blaženost, k níž jsi určena. Jsi dcera svrchovaného pána všeho světa, jsi určena, abys jednou seděla blízko jeho trůnu a panovala spolu s ním. Nuže, uvaž, jak pečlivě, jak starostlivě, jak pozorně se vychovává na otcovském dvoře královská dcera, která má jednou býti dědičkou trůnu. A ty, duše má, dědičko ráje, jak ty dbáš o sebe, kde ty přebýváš? Ach, Bože můj, snad přebýváš v bahně, v kalu a hnusu jako nečisté zvíře. A nestydíš se, nezardíváš se proto? Nebojíš se, že tě Bůh vydědí?

Příklad. Nikdo nemůže pochybovati, že naše duše jest převzácná před očima Mariinýma, kdo uváží, jaké neobyčejné milosti již duším lidským vyprosila, jaká podivná obrácení srdcí lidských již způsobila. V jedné římské nemocnici ležel francouzský vojín, jsa těžce nemocen. Vojenský kněz již několikráte se mu zmínil o svaté zpovědi, ale bez účinku. Kněz nicméně neztrácel mysl, šel a poklekl před líbezným obrazem nejsvětější Panny a dlouho se tam modlil. Po-

tom vstáváje, řekl: Ó, Matko boží, zachraň tu nebohou duši! Víš, jak jest vzácná, ó, pros u svého Syna za toho ubohého vojína! Po těch slovech vzal medaillku Panny Marie a plný důvěry se odebral k loži nemocného, který již zápasil se smrtí. Kněz důtklivými a laskavými slovy znova jej zapřísahal, aby myslel na svou duši. Ale i tentokráte nadarmo. Ale kněz se nevzdal své naděje a řekl mu: Dobrá, zavěste si tedy aspoň na krk tuto medaillku, jest to medaillka Panny Marie, a já se k ní budu za vás modliti... Voják vzal medaillku, pohlédl na ni nejprvé lhostejně, potom s jakýmsi zájmem, konečně ji políbil... Kněz klečel vedle jeho lože, plakal a modlil se. Minulo několik minut a bylo viděti, že nemocný jest zřejmě dojat. Slabým, zmírajícím hlasem požádal kněze, aby slyšel jeho zpověď. Vyzpovídal se s hojnými slzami a upřímnou zkroušeností, potom prosil o svaté přijímání. Ve smrtelném zápase mnoho zkusil, ale byl ustavičně trpělivý a odevzdáný do vůle boží, a nepřestával líbat svou medaillku. Konečně se přiblížila poslední osudná a rozhodná chvíle. Ještě jednou naznačil knězi, že chce políbiti medaillku. Kněz mu ji podal ke rtům, umírající ještě ji vroucně políbil a vydechl duši se všemi příznaky opravdové zkroušenosti.

Kvítěk. Kdykoli dnes uslyšíš bítí hodiny, pomodli se Zdrávas.

Služba. Máš-li na duši smrtelný hřích, jdi se vyzpovídati neb aspoň zatím vzbud' v srdci dokonalou lítost.

4. Den.

Rozjímání o spáse těla našeho.

Proč se dopouštíš hříchu? Abys vyhověl svému tělu. Bláhový člověče, nechápeš, že tím vlastně své tělo uvádíš do záhuby? Jestliže ztratíš duši, myslíš, že tvé tělo bude spaseno? Nikoliv; buď obojí bude spolu spaseno nebo obojí zavrženo. Jde pouze o jedno jediné tělo. Bude-li toto, tvé tělo zavrženo, nemáš druhého těla, abys jím nahradil první a učinil je účastno věčné blaženosti. Jde o muky celého těla, o muky jeho nejútlejších svalův a nervů, všech kostí a všech jeho citů, a nejde již, jako bývá nyní, pouze o bolest některé části jeho nebo některého jednotlivého údu. Jsi všecek nešťasten, když tě bolí hlava nebo zuby, když tvá postel není dobře urovnaná, když nepohodlně sedíš, když ti něco nechutná — ale co bude v pekle? Ó běda, jaké to bude v pekle?

Jak pilně se nyní přičiňuješ a jak velmi

ti na tom záleží, aby tvé tělo dobře vypadalo! Zemřeš, a z tvé hlavy bude holá lebka, bez masa, bez kůže, bez očí, beze rtů, bez jazyka; maso s rukou i nohou opadá, a to ostatní bude směsice hníloby a červů. Ale budeš-li zavržen, také tvé tělo bude hrozné a hnusné. Tvůj obličej bude černý jako obličej černochův, tvůj jazyk bude jako jazyk hadí, tvé oči jako dva řeřavé uhlíky, zkrátka budeš mítí tělo, jaké by měl ďábel, kdyby nebyl pouhý duch. Přemýšlej o tom.

Když by tvé tělo chtělo hřešiti, musíš k němu mluvit takto: Ó tělo odbojné, nevíš, že přivolím-li k tvým choutkám, budeš hořeti v ohni spolu se mnou po všecku věčnost? — Zdá se ti snad, že to jest dobrá výměna, když nyní užiješ krátké rozkoše, a potom budeš trpěti tak hrozné věčné muky? Ach, jestliže chceš milovati své tělo, dobrá, miluj je: ale starej se mŕu o pravé blaho a o pravou krásu; o blaho a věčnou krásu v nebi.

Příklad. Naše nebeská matka pečuje netoliko o naše spasení věčné, nýbrž také o zachránění časné. Za jedné bouřlivé noci 1840 jedna řeka v Lombardii rozvodnila se znenadání tak mocně, že za krátkou dobu zaplavila širé kraje. Na samém břehu řeky stál chudý domek, v němž bydlel rybář se

ženou a dvěma syny. Té noci, když ostatní spali, žena rybářova vyhlédla oknem a spatřivši nebezpečnost, v němž se ocitl, dala se do křiku. Rybář vyskočil z postele, uviděl, že jsou obklopeni vodou, a první jeho myšlenka byla na Pannu Marii, na ni, jež sluje hvězdou mořskou a jest nadějí trosečníků. Pln vroucí důvěry klekl se svou rodinou před obraz Matky boží, jenž visel na stěně, a všichni ji vzývali, aby jich zachránila od takové hrozné smrti. Ještě se modlili, když se ozval příšerný praskot: domek se otřásl a jedna část jeho se sřítla do vln. V té chvíli se jim zdálo, že jsou ztraceni, že Maria jich nevyslyšela. Tu spatřili, jak do široké trhliny ve stěně vjela loďka, kterou povodeň někde utrhla a odnesla. Rybář vykřikl radostí, popadl lodici a vstoupil rychle se všemi svými do ní. Když počínalo svítati, lidé, kteří byli na břehu rozlité řeky, spatřili na kalném proudu lodici se čtyřmi osobami, které úporně zápasily s vlnami. Trvalo to dlouho, ale posléze loďka přece se přiblížila ke břehu, a plavci, na smrt unaveni, byli zachráněni. Lidé všelijak se pokoušeli vysvětliti tu šťastnou náhodu, že loďka se dostala právě k nim a že ji zachytili, ale rybář, pln jsa víry a vděčnosti, řekl: Víte, kdo nás zachránil? Má nebeská matička, kterou jsem v těch hroz-

ných chvílích vzýval. — Hodný ten muž plakal radostí, líbal svou rodinu a vyzýval je, aby klekli a děkovali nejsvětější Panně. Vycházející slunce osvěcovalo dojemný výjev: Čtyři trosečníci, všichni promočení, s roztrhanými šaty, klečeli na písku, plakali a nahlas vzdávali díky Panně Marii, do jejíž mateřské ochrany se odevzdali ve chvíli největšího nebezpečení.

Kvítek. Jak se ráno oblečeš, a večer než se počneš svlékat, obrať se k některému blízkému kostelu nebo k obrazu Matky boží a popros nejsvětější Pannu o požehnání.

Služba. Odepři dnes něco příjemného svým ústům a tím umrtvením hled' učiniti jakési pokání za nedovolené libosti svého těla.

—:—

5. Den.

Rozjímání o čase.

Čas mívá a s časem mřívá také já. Patnáct, dvacet, třicet, čtyřicet let mého života již minulo a nikdy již se nevrátí. A kolik mi jich ještě zbývá? Nevím; ale vím, že jest jich málo. Čas jest krátký; já sám říkávám, že čas utíká jako voda a že toho ani neznamenám. Ale proti věčnosti čas netoliko jest kratičký, nýbrž spíše jest jako nic.

Čas krátký a čas vzácný; vzácný proto, že v tomto kratičkém čase mohu si získati věčnou blaženost plnou nevýslovné rozkoše. Každá chvíle, které dobře užiji, může rozmnožovati míru slávy a radosti, která mne očekává v nebi. Půlhodinka, kterou obrátím na to, abych pozorně prohlédl účty svého svědomí, může vytrhnouti mou duši z rukou ďáblových a opět ji uvést do rukou božích; nějaký krátký čas, který každého dne věnuji modlitbě, četbě některé duchovní knížky, slyšení mše svaté, může mne zdržovati od hříchu a zajistiti mi setrvání v dobrém a spasení.

Čas krátký a čas děsný. Každé chvíle mohu se dopustiti hříchu, mohu zemřít a mohu býti zavržen. Ó mne nešťastného, jenž v čase tak krátkém jsem se mohl státí světce, a zatím stále ještě jsem hříšník! Ztratil jsem tolik času v marnostech, v dětinství, v žertování, v zábavách a ve hříších! A jaké potěšení mám nyní z toho, že jsem takovým způsobem trávil v minulosti svůj čas? Nemyslím-li na to, abych ho užíval lépe, přijde den, kdy budu Boha prositi, aby mi dopřál jediné hodiny k mému obrácení, ale ta hodina na věky již nepříjde.

Příklad. Nikdy není ztracen čas, který člověk věnuje tomu, aby se modlil k Marii

Panně. Za jedné mrazivé noci v prosinci jakási dívka klepala na dveře jistého kněze, prosíc ho, aby ihned přišel k jedné nemocné. Kněz se vyptal na ulici a číslo, kde nemocná bydlí, a poslal dívku napřed, řka, že za ní přijde co nejdříve. Ale když potom přišel do ulice, která mu byla udána, zmýlil se v čísle a vešel do jiného domu. Tam marně se dotazoval na nemocnou, které hledal, ale uslyšel, že až u střechy bydlí jiná nemocná žena, která každou chvíli může dokonati. Kněz ihned se tam odebral, ale protože přišel nebyv zavořán, překvapil velice surového muže ubohé nemocné, který jej uvítal velmi hrubě a mermocí jej chtěl vystrčiti ze dveří. Nemocná naopak plakala radostí, vidouc v tom šťastném omylu ruku boží prozřetelnosti. Ráda bych se vyzpovídala, pravila slabým hlasem, již deset let mi v tom stále brání, a chtěl, abych umřela bez zpovědi. Ale Panna Maria vyslyšela mou modlitbu; já jsem se k ní tolik namodlila, a ona vás sem nyní přivedla, protože chce spasiti mou duši. — Za krátký čas vykonala svou sv. zpověď a uslyšela z úst knězových slova svátostného rozhřešení. Takto nemocná se slzami srdečné lítosti přijala za okolností tak neobyčejných sladkou útěchu našeho svatého náboženství, a za svítání její

duše vzlétla k nebesům, aby tam vzdala díky nejsvětější Panně, jež milostivě vyslyšela její modlitby. Modleme se k ní také my se stejnou dětinnou důvěrou, a ona také nás vyslyší.

Kvítek. Přičiň se, abys učinil nějakou příjemnost nebo něco dobrého lidem, proti nimž máš jakýsi odpor, neb o kterých si myslíš, že ti nějak ublížili.

Služba. Zbývá-li ti nějaký volný čas, zajdi si do kostela navštívit nejsvětější svátost oltářní a některý obraz Matky boží, nebo se pomodli doma růženec.

—:—

6. Den.

Rozjímání o hříchu smrtelném.

Zhřešil jsi někdy? Ó běda, co jsi to tenkrát učinil? Co bylo na tobě, učinil jsi, co jsi mohl, abys zkazil a zničil svého Stvořitele, svého Otce, svého Vykupitele, svého Boha, chotě své duše, své všecko. Jaká to neposlušnost, jaký odboj, jaká nevděčnost, jaká hanebnost! Ztratil jsi milost, ztratil jsi synovství boží, ztratil jsi zásluhy svého minulého života, ztratil jsi dědictví nebeské; s nebe spadl jsi na samý kraj propasti pekelné. Jaké to hrozné neštěstí!

A což nyní — jsi snad ještě ve stavu hříchu smrtelného? Ubohá duše! Víš, kdo jest tvým nepřítelem? Bůh, tvůj Bůh. Víš, čím jsi synem? Jsi synem ďáblovým. A ty žertuješ, chodíš na procházku, spíš, směješ se. Ale jestliže boží shovívavost se unaví, v jediné chvíli jsi mrtev a jsi zavržen. Tisíce andělů klesly do pekla pro jediný hřích, spáchaný myšlenkou; ty, s tolika hříchy na svědomí, pokládáš se za bezpečného? Ó jaká to svrchovaná zaslepenost!

Ale jestliže nemáš na sobě žádného hříchu těžkého, přece jsi stále v nebezpečenství, že se ho dopustíš. Jedno pokušení trochu prudčí, jedno nenadálé setkání může tě svést ke hříchu, a to tenkrát, když nejméně bys toho si pomyslí. Zhřešil anděl v nebi, zhřešil Adam v ráji, zhřešili Jidáš a Petr ve škole Ježíše Krista. Pamatuj tedy také ty, že z anděla, z nevinného, z apoštola v jediném okamžiku můžeš se proměnit v ďábla. Pamatuj na to a třes se.

Příklad. Kdo upadl do hříchu a zakouší pro to úzkost, nechať se utíká k Marii, útočišti hříšníků. Jeden zámožný člověk ztrávil šedesát let svého života, bez ustání urážej Boha. Nebylo hříchu, aby se ho nebyl dopustil. Opovrhoval vši věci svatou a žil bez nejmenšího pomýšlení na svou nešťastnou duši. Nicméně Panna Maria vy-

čkávala jeho obrácení. Nastal měsíc květen, měsíc májové pobožnosti, měsíc nejkrásnějších nadějí, nejhojnějších milostí. V kostele, který byl velmi blízko u příbytku zatvrzelého hříšníka, konal zajímavá a dojmavá kázání jistý horlivý kněz. Míval veliké množství posluchačů a po městě se o něm mnoho mluvilo s velikou chválou. Starý hříšník pocítil zvědavost, také si ho poslechnouti, doufaje v srdci, že bude moci vydati svědectví, že chvály kazatelovy jsou upřílišeny a že jeho kazatelské umění není tak skvělé. Vešel tedy do kostela, kterého již tolik let nena-
vštívil. Bylo právě kázání o hříchu a o nej-
světější Panně jakožto milostivé matce, plné
dobroty, která očekává ubohých hříšníků,
aby je smířila s Bohem. Náš hříšník přes
světější Panně jakožto milostivé matce, plné
svém nitru krutých výčitek svědomí a zá-
roveň sladké jakési důvěry v Matku boží.
Když kazatel vyzval všechno shromáždění,
aby poklekli před obrazem nejsvětější Pan-
ny, bylo slyšeti, že kdosi se dal do hlasi-
tého pláče. Byl to starý hříšník, který padl
na kolena a vzlykaje plakal, prose Boha
za odpuštění tolika svých hříchů. Maria
zvítězila nad tímto ubohým, zarytým srdcem.
Byl potom živ ještě řadu let, čině veřejné
pokání, a často povídaje lidem o milosrden-
ství své nebeské Matky, na kterou, jak vy-

pravoval, i ve svých hříších vždycky myslíval. Jestliže také my si pro své hříchy netroufáme přistoupiti k Bohu, obraťme se k nejsvětější Panně, která jistě bude nám ochotnou a laskavou prostřednicí.

Kvítek. Vzbud' třikráte, a to spíše srdcem než ústy, dokonalou lítost.

Služba. Znamenáš-li v sobě pokušení ke hříchu, vezmi do ruky růženec a polib jej. Jistě nezpůsobíš své nebeské matce žalost ve chvíli, kdy líbáš její růženec.

—:—

7. Den.

Rozjímání o trestech za hřích.

Bůh může hřích trestati, chce-li. Člověk, jemuž někdo ublížil, chtěl by se pomstíti, ale mnohokráte mu to není možno. U Boha není tomu tak: stačí, aby chtěl. Může tě trestati tím, že ti vezme zdraví, majetek, příbuzné, život: stačí, aby to chtěl učiniti. Jsi-li ve hříchu nyní, může tě také nyní potrestati nenadálou smrtí — stačí, aby chtěl. Ale zdali chce čili nechce — je ti to známo? Nevíš o tom nic, a přece hřešíš — přece spíš pokojně ve svém hříchu?

Bůh rozhodně chce hřích trestati. Jest-

liže jsi zhřešil, buď jist, že Bůh nějakým způsobem chce od tebe míti dostiučinění, buď na tomto světě, buď na onom, buď pokání, nebo peklo. Adam a Eva obdrželi odpuštění své neposlušnosti; jsou spaseni, jsou svatí; ale časný trest hříchu jejich trvá doposud. Ty pravíš: o jeden hřích více nebo méně, co na tom záleží? Ale tedy také ti nezáleží na tom, zdali trestů bude více nebo méně?

Bůh skutečně také nyní tě trestá za tvé hříchy. Ty časté nemoci, ty nešťastné případy v tvé rodině, to místo, o které jsi přišel, ty zklamane naděje, ty pomluvy, ta pokušení tak prudká a nepřestávající, to jsou samé tresty za staré hříchy, na které již jsi nemyslí. Snad můžeš hověti svým choutkám, snad se ti daří všecky tvé záměry? To jest trest nad všecky jiné hroznější, protože takovým způsobem se utvrzuješ ve svém špatném životě, hromadíš hříchy na hříchy a chystáš si trest na trest v pekle. Ale snad jsi dokonce již ztratil i všeliké výčitky svědomí, všecken strach z trestů božích? Běda tobě, je-li tomu tak! Tenkrát bys již byl potrestán vší přísností božské spravedlnosti! Ach, jestliže někdo potřebuje veškeré přímluvy a ochrany Mariiny, jsi to jistě ty!

Příklad. Chceme-li býti zbaveni souzení, které Pán na nás dopouští a které snad jest trestem za naše hříchy, utíkejme se k Panně Marii. Byl již měsíc květen a krajina kolem města Dijonu ve Francii již ztrácela naději, že toho roku se svých polí něco sklídí, protože již šest měsíců bez ustání pršelo. Řeky protrhly své hráze a rozlily se po krajině; dobytek hynul, a bylo se báti, že přijde hlad. Kněží při kostele Panny Marie Dobré rady v Dijonu rozpomněli se na dobrotu a mocné prostřednictví nebeské královny a umínili si doprošovati se zvláštní pobožností její přimluvy u Boha. Dne 27. května konal se po městě slavný průvod, v němž byla nesena socha nejsvětější Panny, a ulice rozléhaly se pláčem a voláním všeho obyvatelstva. Všichni byli plni zkroušenosti a s kajícími slzami prosili Boha za odpuštění spáchaných hříchů. A nastojte! Jako zázrakem mraky řídly, protrhly se, sluneční paprsky zazářily a osvětlily zaplavená pole. Na nebi ukázala se duha, jako se druhdy ukázala Noemovi na znamení, že hněv boží jest usmířen. Od toho dne se zdálo, že všecka příroda se obnovila a země se objevila ve vší své kráse. Úroda toho roku byla přehojná, a všichni obyvatelé celého kraje s úřady v čele se o závod přičiňovali, aby pro-

jevili upřímnou vděčnost své nebeské ochránkyni, která je zbavila hrozného metly boží.

Kvítek. Pomodli se dnes svatý růženec a věnuj tomu čas, který ujmeš nějaké marné zábavě.

Služba. Pobuď nějaký čas před některým obrazem nejsvětější Panny a pros ji, aby od tebe odvracela tresty boží.

—:—

8. Den.

Rozjímání o smrti.

Musím tedy zemřít: musím opustit příbuzné, přátele, svůj majetek, všechno, ba dokonce i toto své tělo. Mým příbytkem na tomto světě bude hrob, plný červů, mým domem na onom světě bude dům mé věčnosti — — zdali dobré či-li zlé, nevím. Toto jest pravda tak zřejmá, že není potřebí víry, abych tomu věřil: Každého dne to vídám svýma vlastníma očima. Umírají staří a umírají mladí; umírají chudí a umírají bohatí; umírají svatí a umírají hříšníci; umřela mládko boží Panna Maria, umřel Pán Ježíš, tedy umru i já.

Ale kde umru? A jak? Umru doma? V kostele? Na ulici? Ve své posteli? Nevím.

Umru od zdlouhavé horečky? Umru od nějaké rychlé nemoci? Umru nějakou nešťastnou příhodou? Nevím. Ale kdybych aspoň mohl vědět, kdy zemru! Snad od dneška za třicet let, snad od dneška za dvacet; mohl bych zemřít také tento měsíc; kdož ví, není-li mi zemřít této noci? Nevím. Ví to jediný Bůh, a on mi řekl ve svých svatých písmech, že smrt přijde jako zloděj v noci, kdy se toho člověk nejméně naděje.

A přece, přes to přese všechno, já žiji, jako bych neměl nikdy umřít; ba nechci na smrt ani myslit. Kdybych měl zemřít v této chvíli, mám svědomí tak zapletené, že snad s tohoto místa bych šel rovnou do pekla. Vím to, bojím se toho, a přece se nepříčiňuji, abych to napravil. Odkládám měsíc od měsíce, den ode dne; hodinka smrti mé se ustavičně a rychle přibližuje, a já stále zůstávám hříšníkem. Ale jestliže konečně umru ve svých hříších, na koho budu moci naříkati?

Příklad. Mějme upřímnou zbožnost k Matce boží a bude drahá před očima božíma naše smrt. Známý biskup orleánský ve Francii, Dupanloup, byl jednoho dne povolán k loži mladé umírající dámy. Několik let před tím on sám také ji připravoval na první svaté přijímání a asi před rokem požehnal jejímu sňatku s jistým bohatým pá-

nem. Předě dvěma dny dala život rozto-
milému děťátku. Ale v týž skoro čas, kdy
okusila prvních radostí mateřských, zachvá-
tila ji neúprosná nemoc; v mladistvém věku
20 let bylo se jí loučiti s tímto světem!
Dobrý biskup bez meškání pospíchal do
domu umírající a našel tam pláč, nářek,
zoufání. Také otec mladé dámy, bývalý cí-
sařský maršál, plakal usedavě. Rána ta byla
příliš neočekávaná, proto ranila celou ro-
dinu tím krutěji. Nuže, uprostřed toliké
žalosti a takového nářku, uprostřed toliké
posvátných svazků, jež se trhaly, jediná umí-
rající měla na rtech úsměv a v obličeji ja-
kousi rajskou jasnost. Když biskup vyslyšel
její svatou zpověď, nemohl se přemoci, aby
se jí neotázal, jak jest možno, aby byla tak
pokojna ve chvíli, kdy má býti vytržena ze
všeho, v čem záleží štěstí tohoto světa. —
A což nejdu do nebe? odvětila s úsměvem.
— Zajisté, řekl biskup, ale odkud máte tako-
vou jistotu, že se ubíráte do nebe? —
Mám ji z pobožnosti k Marii Panně. Ode
dne, kdy jsem byla poprvé u sv. přijímání,
modlívala jsem se k ní den co den. Den co
den jsem se modlívala růženec. Matka boží
bude nyní orodovati za mne, neboť se při-
blížila má poslední hodinka; ona bude při-
mně a odvede si mne do ráje. — Potom se
rozloučila se svými drahými rodiči, potěšila

svého ubohého muže, políbila a ožehnala své děťátko, a za chvíli vydechla duši s blaženým úsměvem, jakoby zároveň s posledním vzdechnutím již byla spatřila nebo, na které se těšila. Hle, tak umírají opravdoví ctitelé Marie Panny. Náležejme jich v jejich zbožnosti a jistě jich budeme následovati také v blažené smrti.

Kvítek. Obětuj za tu duši v očistci, která nejvroucněji zde na světě uctívala Matku boží, jeden desátek růžencový nebo tři *De profundis*.

Služba. Polib třikrát zemi a při tom sám sobě řekni: Pomeň, že jsi prach a že brzy se v prach obrátíš.

—:—

9. Den.

Rozjímání o soudu obecném.

V den soudný budu se musiti zjevití před Kristem soudcem. Ó, jaké to zjevení! Byl mým otcem, a já jsem ho nemiloval, byl ženichem duše mé, a já jsem ho opustil, byl mým Bohem, a já jsem jím pohrdl. Jediným pohledem mi ukáže všecku mou nevděčnost, mou nevěru, mou opovádlivost. Obrátím se snad k Marii Panně? Ale kterak si budu troufati pohlédnouti na ni, když

jsem svými hříchy křižoval jejího Syna? Poručím se snad do ochrany svému andělu strážci? Ale s jakou myslí, když jsem skoro vždycky býval neporušen jeho napomínání? Jediným pánem mým býval ďábel, a právě ten bude v den soudný mým žalobcem.

V den soudný budou čteny mé hříchy před tváří celého světa; ó, jaké to zahanbení! Před mými soudruhy, kteří mne pokládali za anděla, před mými rodiči, kteří mne pokládali za nevinného, před mým zpovědníkem, jemuž jsem hříchy ty zatajoval! Budou zjevný všechny mé hříchy bez výjimky, i mé nejtajnější myšlenky, mé žádosti neuvěštěné ve skuteč, vnitřní zalíbení ve věcech špatných, ten a onen hřích, jehož jsem se dopustil samotem, s jedním soudruhem, v oné světnici, v onom kostele, v oné místnosti! Ó běda, jaké to bude nevýslovné zahanbení!

Na tomto soudě uslyším s új rozsudek: uslyším, že buď jsem na věky požehnaný nebo na věky zlřečený. A kdo mne nazve požehnaným nebo zlřečeným? Ježíš Kristus. Buď budu požehnan s vyvolanými, nebo zlřečen se zavrženými. A potom? Potom buď s Ježíšem Kristem budu v nebi nebo s ďábly v pekle. Ale snad bude se moci ten rozsudek odložit? Nikoliv — ani na okamžik. Snad bude možné jej změnit?

Nikoliv, po celou věčnost ne. Ó, jaká to rozkoš slyšeti z úst Spasitelových ona slova: „Pojďte, požehnaní otce mého, vládněte mým královstvím.“ — Ó, jaká to hrůza, slyšeti z jeho úst jiná slova, strašná a ohromující: „Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného!“ Ó Bože můj, jaký bude můj rozsudek? Ó mne bídného, jenž mám jíti na takový soud, a zatím na to myslím tak málo!

Příklad. Nechceme-li po smrti slyšeti z úst božského svého soudce rozsudek věčného zavržení, utíkejme se, dokud jsme živi, vroucně a vytrvale k Matce boží o její ochranu. V jedné obci francouzského venkova žila mladá dívka venkovská, zdánlivě zbožná. Když se jednou těžce roznemohla, byla dopravena do nemocnice v městě Saint Chamond. Když ji tam upozornili, že jest ve velikém nebezpečí života a že se sluší, aby se vyzpovídala, rozzuřila se a rozhodně odmítla všelikou náboženskou útěchu. Když zpovědník přece k ní přišel, odháněla jej od sebe. Má zlatá, řekla jí sestra Carrierová, která ji ošetřovala, snad brzy se octnete před věčným Soudcem, připravte se na to svatou zpovědí, aby snad vás nemusil odsouditi. Ale nemocná setvářela ve své zatvrzelosti. Tedy aspoň toto

mi udělejte, řekla jí dobrá řeholnice: Dejte si na krk tuto medailku neposkvrněného početí a modlete se se mnou k Matce boží. — Minulo několik chvil, ve kterých nemocná spolu se sestrou se modlila. Tu se jí objevilo v obličeji pohnutí a z očí jí počaly téci slzy. Ach, má dobrá sestřičko, zvolala s pláčem, Panna Maria mi vymohla u Boha milost. Chci se vyzpovídati. Tajila jsem dosud ve všech zpovědích jeden hřích, ale nyní se chci vyzpovídati opravdu dobře. Prosim vás, nechte mi tuto drahou medailku. Vyzpovídala se a s upřímnou zkroušeností přijala Tělo Páně a svaté pomazání. Ztrávila potom ještě několik dní v dokonalém a jasném pokoji. Ve chvíli smrti ještě naposledy políbila svou medailku a odešla odtud, jsouc plna vděčnosti své nebeské Matce.

Kvítek. Pro lásku Marie Panny chraň se mluvit zle o někom a pamatuj, že Bůh učiní tobě tak, jak ty jsi činil za života svého svým bližním.

Služba. Uleháje večer na lože, představ si, že jsi na soudu božím, a slyš, co ti praví tvé svědomí.

—:—

10. Den.

Rozjímání o pekle.

Vidíš, hříšníku, ten příšerný žalář, plný ohně a dýmu? Jest připraven tobě, jestliže nedbáš, aby ses polepšil. Pozoruj ten oheň. V něm budeš hořeti s duší i s tělem, které bylo účastno tvých hříchů. Ten oheň pronikne do tvých vnitřností, do hrdla, do kostí, do mozku; pronikne tě celého tak, že budeš jako železo, rozžhavené v peci. Kterak budeš živ v onom ztravujícím ohni ty, jenž bys nedovedl snést jednoho prstu ve slabém plameni svíčky? A nedbáš a nemyslíš na to?

Jestliže budeš zavržen, čím se budeš zabývat? Tím, že budeš stále mysliti na to, že jsi se mohl spasiti tak snadno, a nechtěl jsi, budeš si vzpomínati na to a ono kázání, na ona duchovní cvičení, na onu knihu, na ono vnuknutí, kterým Bůh tě k sobě volal a ty jsi ho nechtěl slyšeti; budeš mysliti na tolik lidí téhož věku, téže letory, téhož společenského postavení, z téže školy, z téže obce: oni jsou spaseni a ty jsi zavržen. A při takových myšlenkách a vzpomínkách co budeš dělati? Budeš proklínati sám sebe i jiné, budeš zlořečiti svému andělu strážci, svým svatým patronům, Ježíši Kristu, Nejsvětější Panně, své matce nebe-

ské, budeš zoufalstvím zuřiti a řvati. Ó, jaký to život, jaké to zaměstnání v pekle!

A padneš-li do toho ohně, co myslíš? Jak dlouho v něm zůstaneš? Sto let? Déle! Tisíc let? Déle! Milion let? Déle, déle! Miliony a miliony let? Déle, ještě déle! Ale jak dlouho tedy? Pokud Bůh bude Bohem: vždycky, na věky, po všecku věčnost. A po všechem ten čas nebude žádného odpočinku, žádné přestávky? Ne, nikdy! Bude možno zamhouřiti oči aspoň na čtvrt hodinky? Ne, nikdy! Bude možno dostati aspoň jednu krůpěj vody? Ne, nikdy! Ó, toho ohně! Ó peklo! Ó věčnosti!

Příklad. Chceme-li si zajistiti věčnou spásu, uctívejme s opravdovou zbožností a oddaností Marii Pannu a každý den se k ní modlívejme. V Paříži umírala ve veliké bídě jistá vznešená, ovdovělá dáma. Zavolala si k loži svého jediného syna, Ubalda, kterému bylo tenkrát 18 let, a slábnoucím hlasem mu řekla: Ubalde, za dědictví ti zanechávám tento růženec — nemám nic jiného. Slib mi, že se jej budeš každý den modlívati na mou památku. Vysvobodí tě z od pekla. — Jinoch vzlykaje, učinil umírající matce tento slib. Když potom brzy osiřel, vstoupil do francouzského vojska. Jsa ze vzácného rodu, velice nadaný a statečného ducha, postupoval velmi rychle, tak

že když vypukla krymská válka, již byl plukovníkem, ale také ztratil zatím víru svého mládí a co se týče mravů, byl člověk dokonale zkažený. Na Krymu po jedné bitvě, která se protloužila až do noci, vrátil se pokryt jsa krví a prachem do svého stanu a chystal se ulehnouti, neboť byl nadobro unaven. Náhodou vstrčil ruku do kapsy u kalhot a ucítil tam růženec, jež kdysi dostal od matky. Dlužno podotknouti, že ačkoli nevěřil, přece pro slib, daný matce, pokládal za svou čestnou povinnost, den co den pomodliti se růženec. Ačkoli byl velmi unaven, přece jal se hned odříkávati, chodě před stanem, obvyklé modlitby. Při tom jeho myšlenky mimoděk se vracely k zesnulé matce, pak překročily na to, jaký bídný život nyní vede, jak stále jest v nebezpečení rychle zemřítí a octnouti se v pekle. V té chvíli šel kolem jeho stanu vojenský kněz. Plukovník požádal mu na dobrou noc právě tu ruku, v níž držel růženec, ani na to nemysle. Kněz se podivil a zeptal se ho, co to znamená. A plukovník, jemuž jihlo srdce, vypravoval mu příběh tohoto růžence a zaplákal. Za malou chvíli potom klečel u nohou knězových a činil svou generální zpověď. Za svítání rozzuřila se pod hradbami pevnosti Malakova nová bitva. Po několika hodinách francouzské vojsko

se vracelo vítězně do svého ležení. Toho dne byly vykonány skutky, hodné srčované slávy, ale také mnoho drahých životů dokonalo ten den svou pozemskou pouť. Mezi mrtvými byl také náš plakovaík, který v noci před tím, na přímlovu nejsvětější Panny, obdržel oduštění svých hříchů. Utíkejme se tedy také my s odevzdaností a velikou důvěrou pod ochranu této své nebeské matky.

Kvítek. Umiň si, učiniti dnes Panně Marii tu libost, že nepřestoupíš žádné své povinnosti, zvláště té, ve které nejčastěji chybuješ.

Služba. Poklekní nějakou chvíli před některým obrazem Marie Panny a sám u sebe uvažuj: Kdybych měl takto zůstat klečeti bez pohnutí celou věčnost, ó jaké to strašné postavení, jaké zoufalství! A v pekle? V pekle?

—:—

11. Den.

Rozjímání o počtu zavržených.

Obrať, duše má, oči tam dolů do pekla, a pozoruj, co zavržených je tam, kteří tam přišli prve než Ježíš Kristus přišel na tento svět. Neznáme arci tajemných cest milosti boží a nemůžeme rozhodovati o spasení,

nebo zavržení svých bližních,*) neboť milosrdenství boží jest nesmírné. Ale soudíce svým lidským soudem, soudíme o tom, co asi se stalo a stává, jestliže boží milosrdenství způsobil obem nám docela utajeným nepodalo neb nepodává hříšníkům ruky. Viz tedy, má duše, očima lidského úsudku ony nešťastníky v pekle: Ten tam, to jest Kain — ze dvou bratří jeden spasen, druhý zavržen. A to veliké množství onde, to jsou duše lidí, kteří žili za času potopy: vyjímaje jednu rodinu, ostatní snad téměř všichni zavrženi. A ti druzí? To jsou obyvatelé Sodomy a Gomorry. A onde zase jsou modláři z rozmanitých národů: Egypťané, Amalekité, Kananejští, Asyrští, Řekové, Římané. A co lid vyvolený, co Israelští? Ó, co zavržených také z nich!

Pozoruj potom zavržené za dobu Kristova pobývání na zemi. Co pohanů, kteří se nechtěli obrátiti, co filozofů, zatvrzelých ve své učené pýše, co Israelských, kteří ho pronásledovali! Co jest v té proasti duší, které kdysi hovořily s Ježíšem Kristem, které viděly jeho zázraky, stýkaly se s ním! Je tam král Herodes, je tam Jidáš,

*) Tuto myšlenku kazatel užitečně rozvede šíře, také níže, kde se mluví o rozmanitých zavržených.

učedník Páně; je tam lotr, jenž umíral po jeho boku.

Pozoruj konečně ty, kteří byli zavrženi po jeho příští na tento svět. Viz, co tam duší odbojných evangeliu, slepých k zázrakům, pronásledujících církev; jsou mezi nimi císařové římsští z prvních tří století, slavní řečníci, učenci, básníci, jichž jméno se ozývalo po celém vzdělaném světě. Viz, co tam katolíků přes to, že měli víru, že se jim dostávalo od Boha vnuknutí, že slyšali kázání, že užívali svátostí. Viz, co tam panovníků, a kněží a biskupů a řeholníků! A nyní, zatím co o tom rozjímám, co duší snad padá do pekla!

A já snad říkávám nebo myslívám: Kdyby všichni hříšníci měli býti zavrženi, nebyl by nikdo v nebi. Ale pohled' tamo, co tam zavržených, a jakou škodu má z toho Bůh? Jakou škodu má nebe, že oni tam nejsou? Ach, duše má, buď živa s malým zástupem pravých a dobrých křesťanů, chceš-li s malým tím zástupem býti spasena.

Příklad. Jak pilně Panna Maria se přičiňuje, aby se počet zavržených nerozmnožoval, to názorně ukazuje tento příběh. Jistý jinoch, jménem Romuald, uctíval Matku boží s obzvláštní zbožností, a jeho rodiče, bohatí a počestní lidé a majitelé velkého obchodu, měli z něho upřímnou radost. Ale

potom se dostal do špatné společnosti, zamiloval si karban a tím se stalo, že zapomínal na své nejsvětější povinnosti. Ve dvacíti letech úplně osiřel a tu se zdálo, že se opět polepší, snad také proto, že nyní sám se musil starati o obchod. Pojal za ženu dívku z velmi dobré rodiny, ale pohříchu, opět špatná společnost, a tentokrát horší než dříve, jej zavedla na špatné cesty, tak že konečně opustil svou hodnou manželku a odebral se do jiného města. Jeho žena se těžce rozstala, přijala svaté svátosti jakožto přípravu na smrt a ve svých bolestech stále myslila na svého manžela a vroucně prosila Matku boží, aby mu vymohla milost obrácení. V modlitbě přišlo jí vnuknutí, aby oznámila svému manželovi, jak se jí daří. Třesoucí se rukou a s očima plnýma slz napsala mu těchto několik řádek: Prosím tě, přijď mne navštívit. Jest to má poslední prosba, chystám se odejít s tohoto světa a ráda bych tě ještě spatřila. Bude ti to obětí, ale pomysli si, že to jest poslední oběť. — Její lístek otřásl zatvrze-
lým hříšníkem, takže pospíšil k umírající ženě. Nalezl u ní kněze, ona sama měla oči zavřené a z hrdla se ozývalo smrtelné chrop-
tění. Romuald padl u jejího lože na kolena, vzal její stydnoucí ruku do svých a líbaje ji, prosil za odpuštění. Umírající otevřela

oči, na jejích rtech se objevil blažený úsměv, poslední silou se trochu nadzdvihla a řekla mu: Polepši se. To bylo poslední její slovo, neboť v téže chvíli dojdychala. Oči zůstaly otevřeny, a zdálo se, že se dívají na něco v pozadí světnice. Romuald se tam otočil a spatřil obraz nejsvětější Panny. Nemohl déle přemýšlet svého pohnutí. Rozpomenul se, jak zbožně kdysi za dob své první mladosti ctíval Matku boží, obrátil se k ní nyní znova vroucí modlitbou, plakal svých hříchů a povstal se země jako nový, upřímně obrácený člověk.

K v í t e k. Měj na sebe pozor, abys dnes nikomu neučinil nepříjemností, a jestliže někdo tobě nějakou způsobí, snes ji trpělivě.

S l u ž b a. Umiň si po dobrém a klidném nikomu neučinil nepříjemnosti, a jestliže tější Pannu po všechn svůj život uctívati, a potom učin pevný úmysl, že v pobožnosti té budeš věrný, aby tě Matka boží svým mocným prostřednictvím zachránila od muk pekelných.

—:—

12. Den.

Rozjímání o velikosti zloby křesťanovy.

Bože můj, co jsi mohl ještě učiniti, abys mne spasil? Já sám bych toho nedovedl povědět. Jestliže mne voláš hlasem milosrdenství, hřeším, doufaje v tvou dobrotu; jestliže mi ukazuješ hlubiny své spravedlnosti, hřeším dále, zoufaje nad tvým odpuštěním. Jestliže dojíš mé srdce sladkým pohnutím, urážím tě; jestliže ke mně mluvíš přísnými slovy, urážím tě; smáčím slzami obraz svého ukřižovaného Spasitele, a za několik hodin potom znova svými hříchy otvírám jeho rány. Ó, Bože, jaká to tmavá propast zloby, již já sám nechápu!

Co ještě ti zbývá učiniti, Bože můj, abys mne spasil? Položil jsi mne do klína církve svaté, osvěcoval jsi mne, abych poznával, co činiti a čeho se vystříhati, posílal jsi mně dobrou vnučutí, dával jsi mně milost, abych se odvrátil od hříchu, a jsi mi svátosti, abych se jimi posilňoval, příkazy, abych mne povzbuchovaly, soužení, aby mne opět přivedla na dobrou cestu. Hřešil jsem; tys mne mohl trestati a odpouštěl jsi mně; k jiným jsi byl přísný, ke mně vždycky milosrdný. Učinil jsi všechno, abys mne obrátil

k sobě, a já všechno, abych se víc a více zatvrzoval.

Čeho mohu na tobě žádati, Bože můj, abych byl spasen? Tvé krve? Vylil jsi ji pro mne všechnu. Tvé duše? Dal jsi ji Otci svému pro mne. Tvého těla? Vydal jsi je pro mne k ukřižování, a nyní jest mi stále uchystáno, abych ho požíval, chci-li. Nevím opravdu ani já sám, čeho bych na tobě žádal, abych nehřešil; a přece, když hřeším, v tajnosti srdce svého si stýskám na tebe. Ach věru, musím vyznati, že se ženu jako bez rozumu do záhuby, a to jen pro svou vlastní zlobu.

Příklad. Dobrota a mateřská starostlivost Mariina často přemáhává i zlobu křesťanovu. Mezi francouzskými vojíny, kteří r. 1850 se účastnili okupace Říma, byl také jeden mladý muž z Flander, starý asi 30 let. Vedl život skutečně zlotřilý a již 19 let nebyl u zpovědi. Poněvadž byl žádostiv poznati všechny poklady umění a všechny památky starožitnosti, jichž věčné město je plno, navštívil také množství římských kostelů, ale do žádného nevešel ze zbožnosti. Dne 7. května přišel si prohlédnouti chrám, který sluje Trinità de' Monti (nejsvětější Trojice na vrších — tento chrám jest blízko nynější České kolleje ve Via Sistina). Vycházeje z kostela, potkal francouzskou ře-

holníci, které mají u kostela svůj klášter, a prosil ji, aby mu dovolila, podívat se na jednu kapli uvnitř kláštera, o které již mnohokrát prý slyšel povídati. A právě v té kapli Matka boží očekávala zatvrzelého hříšníka. Když se octl před milým oním obrazem, jenž sluje Mater admirabilis — Matka podivná — ucítil na těle studený pot a neobyčejné vnitřní pohnutí. Mimoděk padl na kolena a dlouho se tam modlil. Když odcházela, sestra mu řekla, má-li nějakou žalost na srdci, aby opět přišel, a že ona, sestra, bude se také za něj modlití. Od té chvíle voják neměl pokoje, a stále mu tkvěl před očima onen obraz Marie Panny. Po čtyřech dnech se vrátil, modlil se vroucně k Matce boží a obdržel na její přímluvu milost srdečné zkroušenosti. Dne 13. toho měsíce vykonal upřímnou a zkroušenou svatou zpověď s projevy hluboké vděčnosti k Panně Marii, která jej obrátila. Utíkejme se tedy také my k dobrotivé přímluvě této své milostné Matky, a ona jistě nám vymůže odpuštění našich hříchů.

Kvítek. Snášej trpělivě všeliké obtíže a nepříjemnosti, a přijímej je jakožto dosti učinění za své hříchy.

Služba. Navštiv některý obraz nejsvětější Panny a pros ji, aby děkovala svému božskému Synu za dobrodiní, které ti

prokázal, a aby ti vyprosila odpuštění tvé nevděčnosti. Není-li ti možno učiniti to v kostele, učiň to doma před obrazem Matky boží.

—:—

13. Den.

Rozjímání o pohoršení.

Hřích pohoršení jest veliká nepravost. Uvaž, co stojí jedna duše Ježíše Krista. Stojí ho zlé nakládání s ním, potupy, muky a kříž; stojí ho všecka jeho krev, stojí ho život. A ty mu chceš uloupiti tuto duši tím, že jí dáváš pohoršení? Chceš učiniti ne-
užitečným jeho utrpení pro tuto duši? Chceš naplniti jeho srdce hořkostí skoro jako pro svou zábavu? V té věci se podobáš ďáblu, který od počátku byl vražedníkem duší (Jan 8, 44). Také ty jsi vražedníkem již od let své mladosti, od let svého dospívání. Rozpomínej se. Oněmi slovy, oněmi posunk-
ky, oněmi pohledy, oním vybízením, zabíjel jsi, zabíjela jsi úkladně nevinné duše. Ó, jaká to nepravost!

Hřích pohoršení jest velikou propastí hříchů. Ten hřích, který některá duše spáchala tvou vinou, je tvůj hřích; a všechny hříchy, kterých se dopustila po onom prvním hříchů a jichž původem byla tvá rada a

tvé naučení, také ty hříchy všechny jsou tvoje. Onen hoch, jinoch, ona dívka zhřešili tvou vinou; ale potom také oni zase učili snad jiné takové nepravosti. Všecky jejich hříchy jsou tvoje hříchy, protože pohoršení, které jsi dal, stalo se pramenem všech těchto hříchů. Ó, jaké to břímě hříchů leží na tvém svědomí!

Hřích pohoršení jest velikým dluhem u Boha. Kdybys byl uloupil Ježíši Kristu všechny poklady celého světa, jak bys nahradil takový dluh? Ale mítí mu vrátiti duši, která jest jeho dcera a kterou si koupil veškerou svou krví; mítí mu vrátiti ne jedinou duši pouze, ale přemnohou duší, které jsi vydral z jeho srdce a vydal do rukou jeho nepřátel — ó, to jest dluh, jehož ničím nelze zaplatiti. A přece tvůj Spasitel byl by spokojen, kdybys svým příkladem a svým povzbuzováním a svou radou získal jeho srdci nějakou duši místo těch, které jsi mu vzal. Za dluh tak veliký spokojuje se splátkou tak malou, a ty toho nečiníš?

Příklad. Dne 15. srpna slavili obyvatelé jedné venkovské obce francouzské s radostí a veselostí svátek nanebevzeší Panny Marie. Všichni ochotně nechali svých obyčejných prací a ubírali se do chrámu Páně. Jediný člověk dával svým spoluobčanům pohoršení, jakýsi Josef Lespine, který

jako na vzdory, aby ukázal, že dne svátečního nedělá a o Matku boží nestojí, veřejně pracoval na svém políčku sekaje obilí. Té doby, kdy skoro všechno obyvatelstvo bylo v kostele a modlilo se, tmavé mraky vystaly na obzoru. Nebe se rychle zatahovalo a brzy se spustil prudký lijavec, provázený neustálými blesky a burácením hromu. Všichni se děsili, bojíce se o svůj skrovný majetek. Jediná naděje jejich záležela v mateřské ochraně Mariině, protože také všichni v kostele klečeli na kolenu a vroucně se modlili před obrazem nejsvětější Panny. Tu se znovu silně zablýsklo a hned potom udeřilo někde blízko kostela. Pak se ozvalo volání o pomoc, zvony počaly zvoniti na poplach a lidé kvapem vybíhali z kostela. Spatřili, že uhodilo do domu onoho lehkomyšlného a pohoršlivého souseda, který tak svévolně znešvecoval tento milý křesťanský svátek. Jeho obydlí i obilí, které již bylo sezené, hořelo jasným plamenem. Když přestalo pršet a bouřka pominula, dobří venkované spatřili, že příval nezpůsobil jejich polím a příbytkům skoro žádné škody. Vděčně to přičítali ochraně své nebeské Matky. Když slunce opět zasvitlo a zapadajíc, vrhlo své poslední paprsky do chrámu, bylo tam ve zpovědnici viděti *Jes fa Lepina*. Nešťáci,

které její postihlo, přivedlo, její ku pokání a ctitelé mariánští, vidouce jeho obrácení a chtějíce projevit vděčnost Matce boží, která je chránila a její smířila se svým synem, snažili se pomáhati mu v jeho neštěstí každý podle své možnosti.

Kvítek. Z rána obětuj nejsvětější Panně spolu se smysly svého těla také všechno, co toho dne budeš činiti.

Služba. Počínej si ve všem svém chování co nejpočestněji, abys tím napravil všeliké pohoršení, které jsi dal svým bližním.

—:—

14. Den.

Rozjímání o lidských ohledech.

Chtěl by ses obrátiti, a neobracíš se. Čím to jest? Protože se ohlížíš na lidi. Přestanu-li choditi do toho a toho domu, budou říkati, že mi to zpovědník zapověděl; zanechám-li oněch rozpustilých společníků, budou se domnívati, že chci jíti do kláštera; nebudu-li se účastniti oněch neslušných žertů, řeknou, že nemám žádného vtipu; budu-li pozorný na své oči, budu-li se vzdalovati těch a oněch zábav, nebudu-li choditi na ony procházky, budou se mi vysmívati, že jsem tichošlápek nebo skrupulant. Ale dbáti takových řečí a úsudků, a

pro takové lidské ohledy ztratiti svou duši, jaká to zpozdilost!

Chtěl bys vésti život opravdu křesťanský a svatý, ale nikdy se k tomu do opravdy neodhodláš. Čím to jest? Tím, že se ohlížíš na lidi. Necháám-li divadla, koncertů, kaváren, budou říkati, že jsem divný člověk; vzdám-li se té oné marnosti v obleku, v úpravě vlasů, nebudu-li se přidržovati každé módy, řeknou, že jsem hastroš; budou-li vídati, že chodím pilně do kostela, častěji se zpovídám a přijímám tělo Páně, řeknou, že jsem pokrytec. Ale nechápeš, že pro samé ohledy na lidské řeči se zbavíš toho, co by bylo tvou pravou slávou na zemi i v nebesích, zbavíš se křesťanské dokonalosti? Jaká to bláhovost!

Ale jestliže se stydíš za Ukřižovaného, Ukřižovaný bude se jednou stydět za tebe. Tím zajisté hrozí on sám, řka: Kdyby se styděl za mne a za řeči mé, za toho se bude stydět i Syn člověka, když přijde v slávě své (Luk. 9, 26). Pane Ježíši, tak mu řekneš v den soudný, neznáš-li mne? Jsem křesťan. — Odejdi, odpoví ti Pán, neznám tě. Styděl jsi se, hlásiti se znamením kříže ke mně, pokleknouti před svátostí mého těla, přijímati mé svátosti, zachovávatí má přikázání — a ty pravíš, že jsi křesťan? Odejdi ode

mne, neznám tebe. Jdi ke svým nevázaným druhům, jdi ke svým společnostem nemravným, pohoršlivým, jdi tam, kde jest ďábel, jemuž jsi sloužil; oni tě znají, já tebe neznám!

Příklad. Běda lidem, kteří se stydí za náboženství, za náboženské úkony, za uctívání Marie Panny! V Praze byl jinoch, který byl zapsán do jistého mariánského bratrstva. O jednom svátku Panny Marie chtěl jíti časně ráno k svaté zpovědi a k sv. přijímání. Nešťastnou náhodou potkal nějaké známé, kteří ho zdrželi a pak jej zavedli na snídani. Nejdříve nechtěl snídati, ale také nechtěl říci, proč nechce jísti, pročž konečně, aby se neprozradil, přece něčeho požil, myslí si v duchu, když nepůjde k sv. přijímání, že aspoň svatou zpověď vykoná ke cti nejsvětější Panny. Ale když již chtěl odejíti, společníci opět jej zadrželi a potom pozvali, aby s nimi šel na víno. Zase se styděl odříci, aby se mu snad nevysmívali, a šel, umínuje si, že potom půjde ještě aspoň na mši sv. Ale jeho soudruzi začali již něco takového tušiti a počali si jej všelijak dobíratí a o něm vtipkovati. Nebožák se poddal bídným ohledům lidským a aby ušel jejich smíchu, zůstal s nimi a již nedbal, aby v čas přišel do kostela. Pil tedy nad svůj obyčej hodně a oddával se nezřízené veselosti.

sti, aby ukázal, že se vyrovná ostatním. Konečně, když všichni byli již pitím rozjařeni až v rozpustilost, vyhrnuli se na ulici, vráželi do lidí, obořovali se na ně a dovolovali si jiné neslušnosti. Brzy na jednom místě došlo ke srážce, pak ke rvačce, zableskly se i nože, zazněl pronikavý výkřik, a náš nešťastný jinoch si sáhl na prsa, zavravoral, pak padl do kaluže své krve. Lidé přiskočili a nadzdvihli mu hlavu. On ještě pootevřel oči, zasténal a vydechl naposledy. Tam dovedly nešťastníka neblahé lidské ohledy.

Kvítek. Pomodli se dnes nějaký Otčenáš za obrácení nevěřících a hříšníků.

Služba. Když po ulicích spatříš nějaký obraz Matky boží, smekni a v duchu se pomodli Zdrávas, přemáhaje při tom veliké lidské ohledy.

—:—

15. Den.

Rozjímání o nebi.

Pověz mi, co se ti líbí na tomto světě? Líbí se ti býti volným? Nuže, dostaneš-li se do nebe, budeš dokonale volný; vše ti bude přístupno: vzduch, hvězdy, měsíc, slunce. V jediném okamžiku budeš se moci se země octnouti na nebesích, a s nebe se-

stoupiti na zemi. Budeš moci vnikati na místa nejpečlivěji uzamčená, vcházeti do nej-
skrytějších koutků, nenacházeje žádné zá-
vady a ničeho se nemuse báti.

Líbí se ti hudba? Ale, ó jak sladká
hudba bude zaznívati v nebesích, jaké lí-
bezny zpěvy budou se ozývati z úst an-
dělů a svatých! V životě sv. Františka Se-
rafínského se dočítáme, že jediný nástroj
nebeský, jehož na okamžení se dotkla ruka
serafínova, uvedl jej u vytržení.

Líbí se ti krásně vypadati? Nuže, při-
jdeš-li mezi svaté, tvé oči se budou podobati
dvěma hvězdám, tvůj obličej se bude stkvíti
jako slunce, tvé ruce budou ozdobeny dra-
hým kamením, tvé tělo bude oděno světlem.

Těšilo by tě býti učeným? Dobrá, jdi
do nebe, a v témže okamžení budeš uče-
nější než Šalomoun, moudřejší než všichni
filosofové; bez namáhání a dlouhého studo-
vání v jednom okamžiku budeš znáti vše-
cky vědy šébe vyšší a nepřístupnější.

Líbí se ti dívati se na krásu tvorů? Ale
oč krásnější jest asi ten, jenž ty krásné
věci stvořil! Nuže, v nebi jej uzříš a bu-
deš naň moci patřiti tváří v tvář; z blízka
budeš hleděti v jeho obličej, a jediné po-
patření tě učiní nevýslovně blaženým. A
jaká radost, viděti anděly! Viděti apoštoly
Páně, mučedníky, vyznavače, své svaté pa-

trony! Viděti Pána Ježíše! Viděti nejsvětější Pannu!

Líbí se ti míti nějaké statky pozemské? Můžeš míti věci mnohem lepší. Přičiň se, abys byl spasen, a budeš míti Boha samého, samého pána všech statků toho světa. On sám ti bude náležití, nikdo ti ho již nebude moci vzíti, a ty nebudeš moci ho ztratiti; bude tvůj a ty budeš jeho na vždy a na věcku věčnost.

Opravdu nemáš zdravého rozumu, jestliže pro bídnu nějakou rozkoš se vydáváš v nebezpečenství, že ztratíš tak nesmírné dobré, jako jest ráj.

Příklad. Chceme-li jedncu přijíti do nebe, budme upřímnými ctiteli nejsvětější Panny. Jedné dívce bylo teprve 12 let a již netoužila po jiném, než aby s tohoto světla odlétla do krajín nebeských. Uctívala s obzvláštní láskou Matku boží a každého dne navštěvovala jednu její kapli, přinášejíc věnec uvitý z květů a kladouc její na hlavu nejsvětější Panny. Minula dvě léta, a dívka neopomenula ani jednoho dne této zbožné služby, leč že v zimě místo květů přinášela věnce ze zelených ratolístek neb listů. Nastal potom měsíc květen a dívka ta se těžce roznemohla. Nejvíce ji rmoutilo, a plakala proto, že nemůže již věnčiti obrazu své milé nebeské matky. Protože nebyla

ještě u prvního sv. přijímání, bylo nutno připravit ji rychle na ně, což bylo velmi snadno, protože již sama dříve se stále na to připravovala. Poslední den měsíce května přijala tedy poprvé Tělo Páně a přijala je zároveň jako viatikum — jako pokrm a posílení na cestu do věčnosti. Rozloučila se se svou milou matkou, které doporučila, aby prokazovala Matce boží touž službu, kterou jí ona prokazovala, a brzy potom začala pracovat ke smrti a upadla v bezvědomí. Již se blížila její poslední chvíle, když se jí objevil na rtech andělský úsměv a ona očima do široka rozevřenými patřila do jednoho kouta. Matka ji hleděla a otázala se jí, co tam vidí? Panna Maria tam jest, zvolala umírající, přišla s nebe pro mne a všechna září nebeskou slávou! Vidíš ji také? Ach, jak jest krásná! Má na hlavě věnec z růží, který jsem jí posledně přinesla. Neplač, mamínko, Panna Maria chce, abych šla s ní... s Bohem, jdu do nebe... Tu utichla a již se ani nepohnula. Matka s pláčem padla u jejího lože na kolena. Požehnaná duše dívčina již ulétla do ráje. Chceme následovati její smrti? Následujme dříve jejího života.

Kvítek. Říkej často sám sobě se svatým Stanislavem: Nejsem stvořen pro věci

časné, nýbrž pro věčné; pro ty chci býti živ, ne pro časné.

Služba. Prohlédni si své knihy, své fotografie a obrazy, a najdeš-li mezi nimi věc méně slušnou, statečně ji uvrhni do ohně na důkaz své lásky k nejčistější Panně.

—:—

16. Den.

Rozjímání o cestě do nebe.

Pouze dvě cesty vedou do nebe: cesta nevinnosti a cesta pokání. Co jsem učinil se svou nevinností? Opravdu mohu říci, že ještě jsem jí neznal, když již jsem ji ztratil. Ztratil jsem ji, neznaje jí, neoplakáváje jí, nelituje jí; snad jsem byl vinen, že ji ztratili i jiní. Ubohá nevinnosti má, ztracená tak záhy, pro tak málo, a aniž tě lze opět získati!

Ale činil jsem aspoň za své hříchy pokání? Kdož ví, zdali jsem se z nich aspoň náležitě vyzpovídal? Každé pokání, jež mi bylo za mé hříchy uloženo, i když bylo lehké, zdálo se mi nesnesitelné. A pokání dobrovolného jsem si nikdy, nebo skoro nikdy neukládal. Místo abych se byl postil, abych si byl něco odpíral, abych se byl mrtvil, vzdaloval se hlučných zábav, místo všeho toho jsem zábav vyhledával a přiči-

ňoval se stále o své pohodlí a příjemnosti. A takto se chci dostat do nebe? Ale kterou cestou tam přijdu? Musím tam vejít jednou ze dvou: buď cestou nevinnosti, nebo cestou kajícínosti. Cestou nevinnosti tam vejít nemohu, cestou kajícínosti nechci. Kterak tedy spasím svou duši?

Nuže, rozhodněme se takto: jestliže až doposud jsem nečinil pokání, budu to činit nyní. Vstoupím na cestu, vedoucí do nebe, dokud ještě jest čas. Kdož ví, kolik života mi ještě zbývá? Snad mi zbývá čas velmi krátký. A přece v tomto krátkém čase nějakým pokáním mohu si získati nebe. Proč bych toho tedy neučinil?

Příklad. V jednom pensionátě byla dívka sotva šestnáctiletá. Byla trochu mar-nivá a ve své upřímnosti psala matce, aby jí poslala zrcadlo. Na její psaní matka jí ode-psala: Ne jedno, nýbrž tři zrcadla ti pošlu. V jednom uvidíš, co jsi teď; v druhém uzříš, co jednoho dne budeš; ve třetím, co máš býti — Dívka se mnoho napřemýšlela o těchto matčiných slovech, ale nemohla jim porozuměti. Proto byla velmi napjata a ne-trpělivě očekávala slíbené zásilky. Konečně jí pošta odevzdala balíček, v němž byla tři slíbená zrcadla. Jakmile byla sama, dychtivě se jala balíček otvírati a spatřivši první

zrcadlo, dosti veliké a pěkně vybroušené, které jí ukazovalo věrný její obraz, zardovala se ze své krásy a s upřímnou vděčností zrcadlo vroucně políbila. Žádostiva uzříti druhé zrcadlo, otevřela druhý balíček. Ó běda, zděsila se! Byl to obrázek, představující lidskou kostru. A pod ním bylo napsáno: Hle, co jednoho dne budeš! Nelze vylicíti, jak byla tímto pohledem rozrušena. Dlouho přemýšlela o tomto obrázku a porozuměla, jaké naučení chce jí tím dáti její dobrá matka. Třesoucí se rukou a plna hrůzy otevřela třetí balíček. Ó, krásného a líbezného podívání! Byla to roztomilá soška, představující neposkvrněnou Pannu. A na podstavci bylo zlatými písmeny napsáno: Hle, jaká máš být! Vykřikla radostí a plačíc pohnutím, padla na kolena a v duchu své matičce slibovala, že poslechne jejího napomenutí a bude následovati ctností nejvyšší Panny, a to právě jest bezpečnou cestou do nebe. Chceme také my přijíti jednou do nebe? Krácejme cestou, která jistě nás tam dovede, a to jest následování Marie Panny.

Kvítek. Jestliže máš ve svém obleku marnivost, zanech toho ke cti Matky boží a chtěli sis něco takového opatřiti, dej chudým, co by to stálo.

S l u ž b a. Přemýšlej, jaká jest tvá pobožnost k Panně Marii; a jestliže shledáš, že jsi v ní ochabl, vrať se ihned ke dřívější horlivosti.

—:—

17. Den.

Rozjímání o pobožném uctívání Marie Panny.

Pobožnost k Panně Marii jest pobožnost svrchovaně účinná, protože Panna Maria jest matka boží. Proto docela právem lze o ní říci, že má v rukou všechny poklady všemohoucnosti, milosti a milosrdenství syna svého. A co může Pán Ježíš odepřít matce tak svaté, která její krmila, opatrovala, vychovávala, která ho následovala na jeho putování, až k patám kříže, ba až k samému hrobu? Maria milovala Pána Ježíše nad všechny lidi, a Pán Ježíš nebude milovati ze všech nejvíce Marii?

Pobožnost k Panně Marii jest pobožnost svrchovaně milá, protože ona jest naší matkou. Má matka, říkával sv. Josef z Cupertino, to jest Panna Maria; ta druhá matka jest pouze má pěstounka. Jak sladké to poomyšlení, když člověk může říci: má matka jest matkou Pána Ježíše! Matka Pána Ježíše jest mou matkou! Jsme děti jedné matky — já a Pán Ježíš! Proto Maria svých

milostí vždy doprovází mateřskou laskavostí; nepřestává na tom, že nás vyslýchá, nýbrž mluví k srdci našemu a odpovídá mu s takovou něžností, že musíme s velikou zkroušeností vyznávat, že toho nejsme hodni, a leckdy nám proto i slzy vytrysknou z očí.

Je to pobožnost plná citu, protože Maria Panna jest matkou hříšníků. Jest pravda, že hříšníci hříchy svými křížují jejího Ježíše; ale ona přece je miluje, jestliže se chtějí polepsiti. A nestačí, že je miluje; prohlašuje, že jest jejich matkou: Já jsem matka hříšníků. Ó, jak se raduje její srdce, když se jí podaří smířiti tyto dva bratry, tyto dva její syny: hříšníka a Ježíše! Jsi hříšník? Nuže, můžeš způsobiti Panně Marii velikou radost. Zahod' jí k nohám nůž, kterým jsi probodl Ježíše; odevzdej se jí do rukou a se srdcem opravdu zkroušeným jí rci: Matko hříšníků, oroduj za mne!

Příklad. Není věci, která by srdce lidské rozněcovala tolik a tak činila přístupné dobrým citům, jako upřímná pobožnost k nejsvětější Panně. Proto také nelze mimo katolické náboženství nalézati těch dojímavých útěch, které skýtá láska k Matce boží. Jednoho dne dvě protestantské dámy, matka

a dcera, si vyšly na procházku, aby se potěšily pohledem na krásný kraj. A byla to krajina katolická. Paní byla vdova, její dcera sirotek. Po dlouhé chůzi přišly k venkovskému hřbitovu a zastavily se u vrátek, jimiž bylo viděti na svaté pole. Uprostřed tyčil se veliký kříž a u jeho nohou bylo viděti sochu, představující matku Spasitelovu, ona laskavě přijímá modlitby věřících za duše zemřelých. Právě tam klečela nějaká žena chudě oblečená, a až ke vrátkům bylo slyšeti její vzlykání. — Mamínko, otázala se dívka, co to tam dělá ta klečící žena? — Modlí se k Panně Marii za duši některého svého milého, zesnulého, odpověděla matka. A proč my se nemodlíme za duši našeho tatínka? — To jest nemožné, má zlatá; katolíci mají velikou důvěru v přimluvu Panny Marie a ve svou pobožnost k ní, kdežto my jsme evangeličky. — A obě se vracely zamklé domů. Matka, odvracejíc se od vrátek, utřela si slzu, a domů přišly toho dne dříve, než bývaly zvyklé. Ale Matka boží zvítězila nad jejich dušemi, kterým jejich náboženské vyznání nedopřávalo lahodných a těšivých citů víry katolické a úcty mariánské. Za nedlouhý čas konal se v kostele toho místa dojemný obřad. Dvě dámy vracely se z protestantství do klína jediné matky věřících, do klína

církve katolické, byvše k tomu pohnuty krásou a líbezností pobožnosti k Panně Marii.

Kvítek. Vzbud' tohoto dne dokonalou lítost nad svými hříchy a polib obraz Ukřižovaného.

Služba. Pomodli se ke cti nejsvětější Panny růženec, buď sám nebo spolu s jinými.

—:—

18. Den.

Rozjímání o přítomnosti boží.

Kdo jest nyní s tebou a u tebe? Bůh. A když se procházíš, studuješ, pracuješ, spíš, a když mluvíš a jíš, kdo jest s tebou? Bůh. A když hřešíš, kdo jest u tebe? Bůh! On jest s tebou tváří v tvář, jest kolem tebe, jest v tobě, v každé tvé části; vidí každé tvé hnutí, každý tvůj skutek, slyší každé tvé slovo, pozoruje každý tvůj pocit, každou tvou myšlenku; patří na tebe za dne, pohlíží na tebe v noci, vidí tě, když jsi samotný, když jsi ve společnosti, vidí tě každého času, na každém místě. Nikdy tedy neříkej: mohu hřešiti a nemusím se báti, nikdo mne nevidí. Jakže! Nikdo tě nevidí? Vidí tě Bůh!

Jaká to opovážlivost, hřešiti před očima Boha samého! Jaké to pohrdání Bohem! Hřešiti před Bohem tak svatým, před Bo-

hem tak mocným! Hřešiti před očima svého Spasitele, svého Otce, svého Soudce! Stydět se hřešiti před člověkem a nestydět se před Bohem!

Až budeš státi před soudnou stolicí Boha svého, abys byl souzen, tenkrát nebude potřebí ani žalobců ani svědků, abys byl usvědčen. Já, řekne Bůh, jsem soudce i svědek: ego iudex et testis. Jaká hrůza to bude tenkrát, až budeš musiti viděti ty oči strašné, plné hněvu proti tobě, a potom si vzpomeneš, že tyto oči viděly všechny tvé skutky, i ony skutky tak podlé a hanebné! Ó, jak jest zaslepen křesťan, jenž hřeší před očima ďábla, který stále myslí na to, aby naň mohl žalovati, před očima anděla, jenž ho nebude moci hájiti, před očima svého Boha, jenž jej bude souditi!

Příklad. Jestliže vzpomínka na přítomnost boží nás těší a posiluje v bázni a v soužení, také myšlenka na to, že naše dobrá máti nebeská jest nám přítomna, že slyší naše prosby, že pomáhá našim vzdáleným drahým, i tato myšlenka tedy nás těší a posiluje v úzkostech. Jednoho dne v prosinci, a bylo to právě na svátek neposkvrněného početí Panny Marie, jistý člověk v Livornu vida, že moře je pokojné a nebe čisté, usmyslil si podniknouti malou vyjížď-

ku po moři. Najal si tedy loďku, kterou spravoval zkušený námořník, a pustil se na moře, kdežto jeho rodina, stojíc na břehu, vesele mu přála příjemnou plavbu a dobrý návrat. Ale nic není nejistějšího nad moře. Za nedlouho vítr se změnil a začal vát ostrý vítr severní, při němž se moře rozvlnilo tolik, že brzy bylo všechno prudce rozbouřeno. Loďka se ocitla ve svrchovaném nebezpečství. Jediný náraz větru přelomil stěžeň, přerval lana, roztrhal plachtu. Vlny se dmuly do takové výše, že rodina a známí, kteří stáli ještě na břehu, loďky neviděli. Bylo zřejmo, že oběma mužům, kteří byli v loďce, jde o život. Nelze vylíčiti nářku a úzkosti těch, kteří s pevniny na to pohlíželi. Muži v loďce již byli na smrt unaveni a majíce před sebou poslední hodinku, modlili se růženec a posílali svým drahým na břehu poslední pozdravy. Ale pak se poručili do rukou božích a do mateřské ochrany té, která se nazývá „Hvězda mořská“. V té chvíli nevinná modlitba se vznášela ke trůnu nebeské královny. Dceruška jednoho z oněch dvou nešťastných plavců, děvčátko šestileté, slyšíc nářek a vidouc zoufalou úzkost své rodiny, utekla se k Panně Marii a volala v dětské prostotě: Ó mátičko, zachraň mi tatínka! Dnes je tvůj svátek. Ty vidíš mne a vidíš také

našeho tatínka. Zachraň ho, prosím, a já ti slibuji, že budu hodnější! — Maria skutečně vyslyšela prosbu dítěte. Vítr se utišil, moře se uklidnilo. Od břehu se vypravila větší loď a brzy přivezla oba zachráněné. Také my v soužení nezapomínejme, že Bůh o nás ví, ale že také jeho matka slyší naše volání a ochotně je vyslýchá.

Kvítek. Ráno, vzbudě se, hned vyskoč z lože, abys snad nezapočal toho úne lenosti.

Služba. Kdykoli se chystáš něco započít, ale zvláště v pokušení, opakuj si sám u sebe tato slova: Bůh mne vidí!

—:—

19. Den.

Rozjímání o dvou pánech.

Vyjádři se upřímně: Komu chceš sloužiti? Bohu čili ďáblu? Uvaž to dobře, protože není možné sloužiti oběma zároveň; není možné, sloužiti zároveň dvěma nepřátelům tak nesmiřitelným, jako jsou Bůh a ďábel, ani není možné, oběma zároveň se líbiti. Jeden den dělati kajícího v rouše Kristově, druhý den býti hříšníkem s odznaky ďáblými; odříkávati několik modliteb, choditi na mši, postiti se, a při tom

míti hříšné náklonnosti a dopouštěti se hříšných skutků, toť opravdu znamená býti přítelem ďáblovým, toť zřejmě znamená tropiti si z Boha smích.

Chceš-li sloužiti Bohu, utrpení bude krátké a radost bude trvati na věky; padesát, šedesát let odříkání a mrtvení, potom celá věčnost nevýslovné slasti. A potom se rozpomeň, že pán tak dobrý jako jest Bůh, dovede ti také pomáhati, dovede tě posilovati, dovede ti zpříjemňovati tento život. Jestliže, chtěje sloužiti Bohu, budeš musiti nésti kříž, ó, potěš se a věz, že tvůj kříž nikdy nebude tak těžký jako kříž, který nesl nevinný Syn Boží.

Pakli chceš sloužiti ďáblu, radost bude krátká, utrpení bude trvati věčně. Čtyřicet let království, volala královna anglická Alžběta, a po smrti věčnost v pekle! A mimoto není pravda, že ďábel může dáti svým následníkům spokojenost na tomto světě; zakusil jsi toho a zakoušíš toho také nyní. Ďábel jest konec konců pán, který tě nenávidí jak dovede nenáviděti nejhorší nepřítel: čeho tedy můžeš od něho očekávati?

Příklad. Mnoho duší by bíděně zahynulo, kdyby se Matka boží nepřičiňovala, aby je smířila se svým božským synem. Jedna bohatá rodina vedla spokojený život,

až jim začal působit velkou žalost syn, který se vrátil z universitních studií a vedl život velice špatný. Všecko úsilí jeho hodných rodičů, aby ho přivedli zpět na dobrou cestu, bylo marné. Nejstarší sestra mnoho se za něj namodlila a posléze její úplně odevzdala ochraně Mariině. Aby mu ji vymohla, zřekla se manželství velice výhodného s jistým urozeným jinochem, přinesla sama sebe za oběť Panně Marii, aby ona za to zachránila jejího bratra, a vstoupila k Milosrdným sestrám. Od té doby minulo několik měsíců. Tu se nová milosrdná sestra těžce roznemohla a brzy se octla na loži smrtelném. Byla úplně klidná a na rtech měla stále úsměv, říkajíc svým milým družkám, že Panna Maria přijala její oběť, a že ona sama nyní půjde k jejímu trůnu, aby vyprosila svému bratru milost opravdového obrácení. Za nedlouho skutečně zemřela a její poslední slova byla modlitba za zbloudilého bratra. Pohřeb konal se z kostela, kde mrtvola zemřelé byla vystavena, ana zatím u oltáře byla sloužena zádušní mše sv. Mezi přibuznými byl také bratr, který ostatně přišel jen z pouhé slušnosti. Když pohleděl na mrtvou sestru, zdálo se mu, že pootevřenýma očima se dívá na něj, jako rozhněvána. Změnil tedy místo, ale oči stále hněvivě zíraly na něj. Vyšel konečně z kostela

a vrátil se tam teprve, když mše sv. a smuteční obřady byly vykonány. Ale ty oči, které stále ještě naň patřily, její přemohly. Přistoupiv k mram, padl na kolena a dlouho se modlil. V té chvíli modlitba hříšnickova spojila se s modlitbami nevinné duše, která již plesala v nebi. Po pohřbu mladý muž se upřímně vyzpovídal, svrhl se sebe jeho ďáblov, a zasvětil se obzvláštním způsobem Pánu, vstoupiv do kláštera, aby tam pracoval o spáse duší.

Kvítek. Připomínej si dnes častěji, že jsi se při křtu sv. odřekl ďábla a vši pýchy jeho i všech skutků jeho.

Služba. Polib třikrát nějaký obrázek Matky boží a pokaždé rci vroucně: Tobě, maticko, chci sloužiti raději než ďáblovi.

—:—

20. Den.

Rozjímání o tom, jak nebezpečno jest odkládati obrácení.

Máš vůli obrátiti se? Chceš se jednou věnovati Bohu? Zajisté. Ale kdy? Dnes? Ó ne, dnes ještě ne. Musil bych přemoci takovou a takovou náklonnost, roztrhati takový a takový závazek, přemoci takový a takový zvyk, takovou náruživost, takové lid-

ské ohledy; ale dnes mi to jest příliš těžko. Obrátím se, ale jindy. Ale kdy? Počkám ještě, až má vášeň ochabne, až ta a ta překážka mi nebude vaditi, až pomine má mladost; obrátím se, až napřesrok půjdu k sv. zpovědi nebo se s účastními duchovních cvičení nebo missií. — Jak dlouho již to říkáš a dosud jsi neučinil ničeho?

Odkládáš, stále odkládáš a čekáš; a bude Bůh čekat na tebe? Možná, ale kdož to ví? A v takové nejistotě ponecháváš svého věčného spasení? Řekneš: Bůh na mne čekal až doposud. Ale právě proto se bojím, že již nebude chtít čekat déle; již jest syt tvého stálého slibování a stálého nestání ve slibech. Ale Bůh, řekneš, jest dobrý! K tobě byl jistě až příliš dobrý doposud; kdož ví, zdali nyní nezačne býti přísným? A jestliže bude chtít i dále býti k tobě dobrým, proto ty bys chtěl ještě déle její urážeti? Uvaž, jaký to černý nevděk.

Skoro všichni křesťané, kteří jsou v pekle, dostali se tam ustavičným odkládáním upřímného obrácení k Bohu. Nikdo není tak bláhový, aby říkal: Nechci se obrátiti. Ale málo jest lidí tak moudrých, aby řekli: Chci se obrátiti v této chvíli. Přichází potom smrt, a ještě se odkládá; nemocný si dělá naději, že od této nemoci nezemře, že

nezemře ještě toho dne, té hodiny. Ale co člověk neučinil v čas příhodný, ó jak těžko bude, učiniti to v čas méně příznivý, v hodině smrti! Dobře to tedy uvaž; nezměníš-li svého života hned, jest se velmi báti, že ho nezměníš nikdy.

Příklad. Panna Maria jest velmi starostliva, aby její hříšné děti se obrátily na dobrou cestu, ale ovšem tyto její děti musí poslouchati jejího volání. Duchovní správce jistě trestnice konal v čas velikonoční se svými uvězněnými svěřenci duchovní cvičení a ke konci je srdečně vyzval, aby vykonalí dobrou svatou zpověď. Přihlásili se všichni mimo dva mladíky, z nichž jeden byl nemocen. Kněz se tázal zdravého mladíka, proč nechce vykonalí sv. zpověď, a za odpověď se mu dostalo rozmanitých vytáček. Pravil, že se chce vyzpovídati, ale ne letos, až o příštích velikonocích. Na další naléhání a prošení horlivého kněze, který se mu také zmínil o ochraně nejsvětější Panny, nešťastník odvětil hrubými slovy a rouháním. Naopak druhý mladík, nemocný, jakmile uslyšel mluvíti o Matce boží, o tom, jak i tomu, kdo by musil umřít v žaláři, jest v hodině smrti laskavou přímluvkyní, uprostřed svých bolestí byl upřímně dojat, dal se do hlasitého pláče a drže v ruce obrázek nej-

světější Panny, vyzpovídal se a prosil, aby mu duchovní správce podal také sv. přijímání. Druhý den ráno kněz šel navštívit tohoto svého milého nemocného. Prvé než přišel k jeho komůrce, podívil se, spatřiv v nemocničním oddělení na dveřích jedné světničky jméno onoho zatvrzelého mladíka. Co to — řekl si, — aby se byl tak najednou rozstonal? Dal si tedy jeho světničku otevřítí. Mladík ležel tam naznak, s očima vytřeštěnými, bez pohnutí. Kněz přistoupil blíže a hrůzou vykřikl. Nešťastník, který přede dvěma hodinami ulehl, máje migrénu, vypustil v nekající duchu. Brzy potom, máje po boku domácího kněze a líbaje kříž a obrázek Matky boží, po tichém smrtelném zápase a s křesťanskou odevzdaností do rukou božích umíral onen druhý nemocný, který ihned poslechl slov knězových a odevzdal se do ochrany Matky boží.

K v í t e k. Potká-li tě nějaké protiventství nebo nějaká nepříjemnost, snes to trpělivě pro lásku nejsvětější Panny.

S l u ž b a. Máš-li na sobě smrtelný hřích, jdi se hned vyzpovídati. Pak-li jsi ve stavu milosti, uvaž, která věc ti nejvíce překáží, aby ses úplně nevěnoval Bohu, a přemož a odstraň ji.

—:—

21. Den.

Rozjímání o svátosti pokání.

Hřešíš a nejdeš se hned zpovídati. A přece, jsi-li nemocen, hned posíláš pro lékaře, znamená to, že více vážíš zdraví tělesné, nežli zdraví své duše. Ale kdybys umřel bez zpovědi ve svém hříchu (a můžeme o hříchu smrtelném), běda tobě po všecku věčnost! A zatím, co odkládáš a nejdeš se zpovídati, hřích zapouští do tvé duše kořeny, mění se v návyk, stává se ti druhou přirozeností. Teprve potom snad, o nějakém velikém svátku, o velikonočních, jdeš ke zpovědi. Bylo by potřebí, abys umřel právě o velikonočních, neb o některém velikém svátku, aby tvá duše byla spasena!

Možná také, že nehřešíš, aspoň smrtelného hříchu se nedopouštíš, a proto se nezpovídáš. Nicméně den co den se dopouštíš hříchů všedních a tak den co den rostě tvůj dluh u Boha, za který ti bude dostičiniti v ohni očištcovém. Snadno by ses mohl takového dluhu zbavit, kdyby ses často zpovídal, ale nedbáš a ukazuješ, že jsi velmi nedbanlivý v zájmech své duše. Se skvrnou v ohlíčeji se nechceš ukázati lidem, dokud se neumyješ; a s tolika skvrnami na duši se opovažuješ den co den se objevovati

před očima božíma, před očima celého nebe, a nestydíš se?

Řekneš: Zpovídal jsem se již tolikráte, a jsem stále stejný. Snad; ale řekni mi. Zkusil jsi zpovídati se dobře?? A jestliže tenkrát, když jsi zpytoval svědomí, když jsi vzbuzoval lítost, když jsi činil předsevzetí, když jsi se zpovídal, přece opět jsi hřešil, co bude nyní, když nic takového nečiníš? O, kdyby některý zavržený v pekle měl možnost a příležitost vyzpovídati se, jako máš ty! Nedopouštěj Bůh, aby také tobě jednou přišel čas, kdy budeš si vroucně přát, aby ses mohl zpovídati, a nebudeš moci!

Příklad. Kdyby se stalo, že se hříšník ostýchá vyznati se upřímně ze svých hříchů, nechť se uteče k Matce boží, a ona mu svou přímluvou zjedná milost, aby dovedl přemoci nepravý stud. Ve Švýcarsku byl jeden člověk, veliký hříšník, který žil ve hříších již skoro čtyřicet osm let, a k jiným nepravostem přidal také řadu svatokrádežných zpovědí a přijímání. Konečně se jednou těžce rozstolal a protože již nebyl mladý, čekalo se skoro jistě, že nemoc se skončí smrtí. Jeho domácí zavolali kněze, nemocný se vyzpovídal, přijal Tělo Páně, ale běda, ani tentokráte neměl tolik mravní síly, aby se vyznal ze všech hříchů, přijímal tedy opět

svatokrádežně. Bylo mu hrozně, protože věřil. Tělo jeho trápily bolesti nemoci, duši trýznily kruté výčitky svědomí. Poděšen dvojí smrtí, která mu nastávala, smrtí tělesnou i věčnou smrtí své duše, obrátil se v duchu k té, jež jest útočištěm hříšníků, a učinil slib, obdržel-li na její přímiluvu zdraví, že bude putovati do známého poutního místa Einsiedelnu. Minulo několik neděl, a mezi poutníky, kteří se ubírali do Einsiedelnu, bylo viděti také tohoto člověka, jenž nedávno vyvázl ze smrtelné nemoci. Zdá se to věci skoro nemožnou — ale i tentokráte zpovídal se a přijal Tělo Páně svatokrádežně. Jsa trápen hroznými výčitkami svědomí, vracel se domů. Ale nebylo mu možno pokračovati ve své zpáteční cestě. Svědomí hnalo jej zpátky. Vrátil se do Einsiedlu, padl tam na tvář před obrazem Nejsvětější Panny a prosil ji vroucně a důvěřivě, aby mu pomohla, by mohl vykonati řádnou zpověď. A vskutku, Matka boží mu vyprosila sílu, že konečně přemohl svůj nedobrý stud, vyznal se žkroušeně ze svých hojných a velikých nepravostí, a s radostí a svatým pokojem v srdci vracel se domů, vzdávaje vroucí díky své nebeské přímiluvkyni.

Kvítek. Pave, než se dnes uložíš na lože, zpytuj své svědomí.

Služba. Přemýšlej, kterak jsi se zpovídal a kterak se nyní zpovídáš, a třeba-li, naprav nedostatky svých zpovědí.

—:—

22. Den.

Rozjímání o nejsvětější svátosti oltářní.

Jakou čest mi Ježíš Kristus prokázal a prokazuje v této svátosti! Jest v ní mým přítelem, mým hostem, chotěm mé duše! V ní mne živí svým tělem a svou krví! Proměňuje mne v sebe samého. Když jej v této svátosti přijímám, tenkrát moje útroby jsou posvátnější než samy chrámy boží, než posvátné oltáře, než kalichy, a jiné posvěcené nádoby; tenkrát má duše by mohla slouiti rájem, protože v těch chvílích v ní přebývá král slávy.

Ale běda, jak právě v této svátosti zneuctívám Pána Ježíše! Přicházím k choti duše své s takovou chladností, odcházím od něho tak brzy, ani mu neděkuji, jak by se slušelo za to, že ke mně přišel, skoro nikdy ho nenavštěvuji v jeho chrámech, nečiním mu náležité poklony, když ve své svátosti jest vystaven na oltáři! Zdaliž to není, jakobych jím pohrdal? A běda mi, snad jsem mu způsobil potupu ještě větší! Snad jsem jej přijal svatokrádežně, přijal jsem jej do těla,

znečištěného hříchy, do duše, plné ďáblů jako peklo, ústy zrádnými jako ústa Jidášova.

Jak veliké milosti mi Ježíš Kristus uděluje v této svátosti! Dává mi milost proti náruživostem, aby je oslabil, proti ďáblovi, aby jej zastrásoval, proti lákadlům tohoto světa, abych se od něho odtrhl. Tento pokřm života utvrzoval mučedníky, naplňoval statečnou myslí panny, vytvořil miliony svatých. Ó, jak jsem bláhový, že nedbám tolikých a tak velikých milostí! Odtud pochází, že bývám v pokušeních tak slabý, že nečiním žádných pokroků ve ctnosti. Říkám, že nepřicházím k Ježíši v této svátosti z úcty, a zatím neváhám zneuctívati jej v jeho chrámech a před jeho oltáři; říkám, že nejsem hoden přijímati jej, a proč tedy se toho jednou neučiním opravdu hodným, rozhodna se vésti život čistý a neposkvrněný?

Příklad. Za posledního polského povstání byl jako vinný vzpoury uvržen do žaláře také hrabě Sokolinski. Byl odsouzen na smrt a již mu nastal večer před vykonáním rozsudku. Jeho choť s malým synáčkem Stanislavem jej přišla navštívit a rozloučiti se s ním. Prodlela u něho dlouho, ale brzy potom, když se manželé rozloučili, strhl se v žaláři pokřik stráží. Zji-

stilo se totiž, že v žalářní kóbe místo hraběte zůstala jeho žena. Rozsudek arci ne-
byl na ní proveden, ale nicméně musila
zůstat v žaláři. Zatím hraběti se podařilo
utéci se synáčkem do Paříže, kde dal Sta-
nislava do jistého výchovavacího ústavu.
Když nastal čas, kdy Stanislav měl poprvé
býti účasten svatého přijímání připravoval
se zbožně na ten slavný den, ale největší
jeho přání bylo, aby toho dne ušel svou
matku svobodnou. Psal tedy do Varšavy
jednomu věrnému sluhovi své rodiny a do
psaní vložil obrázek Panny Marie se žado-
stí, aby obrázek odevzdal matce a řekl jí,
že Stanislav na ni čeká, aby spolu s ní
oslavil den svého prvního svatého přijímání.
Ve psaní oznámil také tento den a adresu
svého ústavu. Zatím hraběnka byla odvážena
do vyhnanství na Sibiř. Bylo by bývalo
možno pokusiti se o útěk, ale hraběnka byla
dlouhým vězením a duševním utrpením tolik
oslablá, že bylo nutno, vzdáti se takové
myšlenky. V Paříži již přišel poslední den
před prvním svatým přijímáním Stanislavo-
vým, a jeho otec, dávaje mu ten den své
otcovské požehnání, byl všechem dojat, když
mu Stanislav pravil, že zcela určitě doufá,
že maminka také přijde na slavnost. Skoro
celý ten den Stanislav trval na modlitbách,
prose nejsvětější Pannu, aby jej vyslyšela,

večer pak ubíral se truchlivě k večeři, ptaje se ještě sluhů, zdali ho někdo nehledal. Zatím u vrat ústavu chudá nějaká žena, v ošumělých šatech a dle vzezření všecka churava, prosila, aby ji vpustili dovnitř. Nechtěli jí vyhověti, ale v tom šli mimo chovanci od večeře. Bylo slyšeti jásavý výkřik. Stanislav vyběhl ze zástupu a vrhl se matce kolem krku, pláče a líbaje ji. Takto tedy Matka boží vyslyšela svého mladého a horlivého ctitele.

Kvítek. Nejez ani nepij za dne, když to není skutečně nutno.

Služba. Navštiv v některém chrámu Pána Ježíše v nejsvětější svátosti oltární, a není-li ti to možno, pomodli se aspoň doma pětkrát Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci ke cti nejsvětější svátosti.

—:—

23. Den.

Rozjímání o vnuknutích božích.

Bůh nás volá k sobě svým vnukáním, a to nejrozmanitějším způsobem. Tu nám důtklivým hlasem připomíná a jasným světlem osvětluje veliké věčné pravdy; tu mluví nám jako do ucha důvěrným šeptáním; tu napomíná nás veřejně obecnými pohromami nebo hlasem svých kazatelů nebo zbožných

knih. Když se některý hříšník tobě známý obrátí, tu jakoby ti říkal: Změň svůj život! Nenadálá smrt, jež někoho zastihne, jakoby tě napomínala: Pospěš se vyzpovídati, pospěš se vyzpovídati! Stálý nepokoj v srdci jakoby ti kázal: Zanechej o těch hříšných styků! Někdy neočekávaná vnitřní sladkost ti vyvolá povzdech plný touhy: Ó, jak sladko jest sloužiti Pánu!

Bůh tedy nás volá, ale na nás jest, abychom byli jeho volání poslušni. Duch svatý jest opravdu světlo, jež osvětluje, jest rosa, jež zúrodňuje, jest lékař, jenž uzdravuje. Ale uzdravuje toho, kdo chce býti uzdraven, zúrodňuje ta srdce, která mu otvírají své nitro, a osvětluje ty duše, které nezavírají oken slunečnými paprsky. Milost boží nás chce spasiti, ale nechce nás spasiti proti naší vůli; chce nás učiniti svatými, ale ne násilím. Ale co říci o lidech, kteří odcházejí z kázání, kteří přestávají choditi k jistému zpovědníkovi, kteří zavírají duchovní knihu, protože otrásají jejich myslí, protože je napomínají ke kajícímu? To činiti není toliko neposlouchati Ducha svatého, nýbrž přímo se mu protiviti.

Bůh nás volá, ale běda nám, jestliže nevyhovíme ihned jeho volání! Jakmile sv. Matouš uslyšel hlas Spasitelův, volající jej,

bez meškání povstal a šel za ním a z publi-
kána se stal apoštolem. Svatý Petr na jediný
pohled svého mistra se dává do kajícího
pláče, obrací se a stává se svatým. Jidáš,
slyše výtky, jsa upozorňován, zakoušeje vý-
čitek svědomí, nepoddává se; zoufá si a jest
z něho zavrženec. První vnuknutí, které
v sobě uznáménáš a odmítneš, snad jest
poslední zvláštní milost, kterou ti Bůh po-
sílá. Ještěliže tě Bůh volá k některému po-
volání nebo způsobu života, a ty hned ne-
přivolíš, on snad rozmrzen se odvrátí od
tebe a již ti nebude mluvit; zvolíš si nějaký
stav podle své choutky, a co z tebe bude?

Příklad. Do příbytku jistého hojdného
kněze vchází chudá vdova s dvěma malými
dětmi. Důstojný pane, prosila, jestli možno,
raďte mi pomoci; zítra nás vyženou z bytu,
prodají mně nábytek, umřeme hladem, ne-
boť již dnes nemáme skoro co jísti. — Co
pak jste dlužna? otázal se kněz. Asi sto-
dvacet korun. To jest mnoho, takovou su-
mou vám nemohu přispěti. — Ach, důstoj-
nosti, jsem ztracena! Tyto ubohé děti za-
hynou zimou a hladem. Zoufalý nářek vdo-
vin rozdíral knězi srdce; potom se chvíli
zamyslíl a řekl jí: Upokojte se, teď mne
něco napadlo. Zítra v poledne, až budou
zvoniti poledne, kdekoli tu chvíli budete,
pomodlete se Anděl Páně a prostě Matku

boží na pomoc; já se také budu na ten úmysl modliti. Uvidíme, co dovede naše nebeská matička. — Přibližovalo se poledne příštího dne a již jen několik minut chybělo do dvanácti hodin. Kam tak pospícháš? tázal se jakýsi pán na ulici svého přítele, a tento přítel byl právě onen kněz, kterého jsme včera viděli. Jdu prositi Pannu Marii o stodvacet korun pro jednu chudou vdovu, která má býti dnes večer vyhnána z bytu s dvěma malými dětmi. S Bohem zatím, pospíchám, Panna Maria mne očekává. — Dobrá, jdi se jí poděkovati, řekl přítel, tiskna dobrému knězi ruku, již tě vyslyšela. Dnes večer si přijď ke mně pro těch 120 korun. — Právě v té chvíli doznívalo poslední zvonění. Modlitba vdovina již vystoupila k trůnu nebeské Královny a byla vyslyšena. Kněz s dojatým srdcem vešel do kostela a děkoval své nebeské dobroživé matce, jež mu dala tak dobré vnuknutí.

Kvítek. Umrtvi ve třech případech svou vlastní vůli a obětuj to Matce boží.

Služba. Představ si, že ležíš na smrtelné posteli, a uvažuj, co by ti svědomí v té chvíli nejvíce vyčítalo. Potom si umiň, že hned učiníš ve svém svědomí pořádek a pros Pannu Marii o pomoc za tím účelem.

24. Den.

Rozjímání o hříchu všedním.

Snadno se řekne: Všední hřích není věc tolik zlá. Ale učiniti věc nemilou Bohu nikdy není maličkost. Není možná, aby nebylo svrchovanou opovíživostí a nevděčností dobrovolně hněvati Boha tak velikého, otce tak dobrého, spasitele tak laskavého a milosrdného. Pokládal bys za maličkost, kdyby se celý svět obrátil v popel? Nebo co bys řekl, kdyby celé nebe se sřítilo v nic? A přece jediný hřích všední jest zlé mnohem větší, protože uráží Boha.

Mimo to, když člověk zhřeší bez uvažování, z ukvapení, v rozčilení — budiž; ale věděti, že ta ona lež, ta ona neposlušnost, jest hřích všední, a přece chtíti se ho dopustiti, to jest skoro totéž, jako říci: tato moje malá choutka se mi líbí více, nežli se mi nelíbí urazit Boha. A potom hněvati jej jako ze zvyku, co chvíli, při každé příležitosti, a nic toho nevážiti, nesnažiti se o polepšení, jakou ustavičnou hořkost to musí působiti otcovskému srdci! Jaká to nevědomost vůči němu, ba jaké to pohrdání jím v srdci synově! Kdyby nebylo pekla, stejně snadně by ses dopustil každé špatnosti, protože jest zřejmo, že pranic nedbáš Boha a jeho svaté vůle.

Ale budeš-li si takto stále počínati, dříve nebo později upadneš také do hříchu smrtelného. Co myslíš: jak dlouho bude Bůh chtíti zůstávati v duši, která mu způsobuje ustavičné nepříjemnosti, stále její hněvajíc? A mimo to, nepozoruješ-li, že tvá mravní síla den co den více ochabuje, že smrt, že peklo již tě tolik neděsí, a že Bůh ponenáhlu víc a více se od tebe vzdaluje? Častokráte se ocítáváš na samém krajičku smrtelného hříchu a leckdy ani sám nevíš, zdali již jsi se takového hříchu nedopustil. A možná, že jsi již skutečně do něho upadl, ač se ti to zdá býti ještě věci nejistou. Chceš spasiti svou duši a zatím ustavičně chodíš na samém kraji propasti!

Příklád. Kterak si nejsvětější Panna žádá, aby její ctitelé byli prosti i lehkých vin, vysvítá z tohoto příkladu. V jednom portugalském městě žil jinoch jménem Jan, jenž velmi ctil Pannu Marii. Ale když se dal k vojsku, začal zapomínati na svou nebeskou královnu a bez rozpaků se dopouštěl, ne hříchů těžkých, ale přece hříchů všedních. Na jakési válečné výpravě velitel jeho oddělení jej poslal, aby opatřil nějakou píci. Jan si osedlal mezečka, kterého předešlého dne v nějaké potyčce vzali nepříteli, a vyjel do krajiny. Ale protože nepřátelské ležení bylo blízko, mezek brzy poznal známá

místa a tryskem se pustil k dřívějšímu domovu. Jan se snažil zkrotiti je a obrátiti nazpět, ale zvíře sebou trhalo a sklákalo, až se mu podařilo shoditi jezdce se sebe a utéci. Jan zůstal nějaký čas ležeti na zemi omráčený. Když se vzpamatoval, viděl, že jest všecek zakrvácený, a cítil bolest na hlavě. Kol kolem nebylo živé duše, nepřátelské stany dosti blízko, a tak mu bylo zřejmo, že jest ve velkém nebezpečí upadnutí do zajetí a snad přijetí o život. V této tísní rozpomněl se na svou bývalou pobožnost k Matce boží a pokleknuv, jal se ji vroucně vzývati o pomoc. Sotva dokončil svou modlitbu, spatřil přicházeť k sobě jakousi venkovanku se džbánem vody. Přistoupivši k němu, omyla mu zakrvácené čelo a svlačila mu rty, takže se cítil všecken osvěžen. Soudě pak dle ušlechtilých rysů obličeje a důstojného chování, že se asi pod venkovským šatem tájí osoba jiného stavu, otázal se jí: Kdo jste a odkud sem přicházíte? Načež ona s tváří velebně vážnou: Jsem ta, kterou jsi právě vzýval o pomoc. Uč se z této příhody, jak snadno se ocítáš v nebezpečích bez mé pomoci, které jsi se dříve doprošovával a které jsi sobě zasluhoval zbožnými úkony a modlitbami a nevinným životem. — To pověděvši, zmizela. Jan, všecken jsa zmaten touto vlídnou

důtkou, ale cítě se opravdu posilněn, vracel se rychlými kroky do svého ležení. A vracel se jako jiný člověk. Brzy potom rozloučil se s vojenským životem, změnil úplně způsob života a stal se světcem a zakladatelem řádu Milosrdných bratří. Uctíváme jej nyní jako svatého Jana Božího. —

Kvítek. Nech něco od svého oběda neb od večere, a máš-li příležitost, dej to některému chudému člověku.

Služba. Z lásky k Panně Marii opatruj dnes pečlivě své smysly a zvláště oči a jazyk, které ti již často byly příležitostí ke všedním hříchům.

—:—

25. Den.

Rozjímání o očistci.

Co dělají duše v očistci? Hoří v převelikém ohni, jež zanítla boží spravedlnost. Duše tam Boha milují, a jsou od něho trestány; žádají si viděti jej, a nemohou; očekávají dychtivě chvíle, kdy budou směti vejíti do nebe, a nevědí, kdy ta chvíle přijde; snášejí muka větší nad všechna muka po zemská, ale snášejí je z nutnosti, nemajíce při tom žádné zásluhy a nemohouce se nadíti odměny. To jistě není maličkost! Pouhá

myšlenka, že by ses měl ocitnouti v žaláři, by tě zkormoutila; a hle, velice se podobá pravdě, že se po smrti octeš v očistci, a přece toho nedbáš.

Proč se přichází do očistce? Přichází se tam pro malé viny, jak se dočítáme v životech mnoha svatých. Jeden svatý kazatel na příklad musil snášeti tresty očistcové proto, že přílišně lnul ke svým spisům; jiní zase pro jiné poklésky nebo spíše nedokonalosti. Co tedy čeká na tebe za tolik lží, za tolik výbuchů zlosti, za tolik neposlušností, neuctivostí v kostele, nedbalostí ve svých povinnostech, zbytečných řečí, chyb proti lásce k bližnímu, ješitností v oblékání? A přes to přese všechno nepomýšlíš a nedbáš, aby ses polepšil.

Jak dlouho dlužno zůstávati v očistci? Jak dlouho tam budeš musiti zůstávati ty? Řekněme, že za každý všední hřích bys musil býti den v očistci, a myslíme si, že každého dne se dopustíš desíti chyb nebo hříchů všedních. Tedy za každý den tvého života deset dní v očistci, za každý rok tohoto života deset roků očistce, za padesát, šedesát let život pět set, šest set let očistce! Věčný Bože, jaký to dluh! A jestliže mimo hříchy všední jsi se dopustil také nějakého hříchu smrtelného, jehož vina arcí ti byla ve svátosti pokání odpuštěna, ale za nějž

jsi nevytrpěl zde na světě náležité pokuty, protože jsi nečinil dobrovolného pokání, ani snad nesnášel trpělivě protivenství, která Bůh na tebe dopustil, budeš musiti také za to ještě zůstat dále v očištcí, a snad stalet. Kdybys chtěl, mohl by sis odbyti snadno třeba i všechny budoucí tresty očišcové, kdybys činil nějaká dobrovolná pokání, třeba malá, kdyby ses mrtvil v leckterých malých věcech, kdyby ses častěji zpovídal, trpělivěji nesl protivenství, mohl bys — ale nedbáš.

Příklád. Pobožnost k Panně Marii můžeme projevovati také tím, že z lásky k ní pamatujeme na duše v očištcí. Za chladného jitra listopadového chudá dívka se ubírala pařížskými ulicemi, hledajíc si práce. Škola Marie, byla zbožná a ctnostná, nedávno úplně osiřela a nyní byla bez zaměstnání. Den před tím si nějakou práci vydělala jeden frank, a tohoto dne, spokojivši se ke snídani jen kouskem suchého chleba, dala svůj frank knězi, prosíc ho, aby sloužil mši sv. za duši, která již jest nejbližší svému vysvobození z očištcí. Při mši sv. prosila vroucně Matku boží o její pomoc a nyní plná důvěry vycházela z kostela, aby se znova pídila po nějakém zaměstnání. Cestou ji zastavil nějaký jinoch, bledý a vyhublý, a řekl jí: Víím, že hledáte za-

městnání; obraťte se na paní M. v ulici..

čísle tom a tom, myslím, že tam dobře pochodíte. — Když jí neznámý zmizel s očí, dívka ihned se ubírala do ulice, kterou jí jmenoval a do udaného čísla. Byla uvedena k ctihodné, obstarožné dámě. Milostivá paní, řekla jí dívka bázlivě, dozvěděl jsem se dnes ráno, že potřebujete služky; prosím tedy snažně, abyste mne neodmítala, budu vám sloužiti jak nejlépe dovedu. — Ale má zlatá, odvětila paní, nikdo neví, že potřebuji služebné, kdo pak by vás ke mně posílal? Dívka se octla v rozpacích a vypravovala jí o svém setkání s oním mladým pánem. Za řeči pozdvihla oči a najednou sebou trhla. Hle, zvolala, ukazujíc na podobiznu na stěně, tamhle je ten pán, který mne sem poslal. Byla to podobizna jediného syna této dámy, který zemřel přede dvěma léty. Dáma byla všecka dojata, chtěla, aby jí Marie všechno ještě jednou vypravovala a slyšíc, že z lásky k Panně Marii dala sloužiti mši sv., kterou, jak se podobalo pravdě, vysvobodila duši jejího syna z očiště, objala vroucně hodnou dívku a podržela si ji u sebe za dceru.

Kvítek. Navštiv dnes někoho nemocného nebo nějak jinak potěš někoho zarmouceného.

S l u ž b a. Pomodli se pětkrát Otčenáš a Zdravas za tu duši v očištcí, která za života nejzbožněji uctívala Největější Pannu.

—:—

26. Den.

Rozjímání o dítěti Ježíšovi.

Pozoruj, jak to božské dítě jest chudobné. Tážeš se, co mu chybí? Chybí mu všechno. Chybí mu příbytek — musí se uchýlovati do chléva; chybí mu lože — musí ležeti na hrsti slámy; chybí mu teplý oheň — musí se zahřívati dýcháním dvou dobytčat; chybí mu dokonce i peřínky — Josef musí jej přikryti svým chatrným pláštěm. Ježíš je tak chudý, a ty tolik miluješ bohatství, peníze!

Pozoruj dále, jak v sobě mrtví všecku choulostivost. Jak útlé jest jeho tělíčko! Jak jest mu zima za této roční doby tak nevlídné a v nevytopeném chlévě! Jak nepohodlně se mu leží na tvrdé slámě! Co nepříjemností jest mu snášeti za těch dní, kdy jest mu prodlévati mimo otcovský dům! A přece není slyšeti s jeho rtů jediného zaplákání, z jeho očí nesklouzne jediná slza. Tak umrtvený je tvůj Ježíš, a ty tolik bažíš po příjemnostech a rozkoších?

Pozoruj konečně jeho ponížení. Kdy a kde přichází Ježíš na svět? V nočním tichu, za úplné tmy a na místě, které téměř nikomu není znám. Kdo mu prokazuje službu? Nemá služebníků; jeho otec a jeho matka mu slouží. Komu se dává poznati? Pouze několika chudým pastýřům. Jak se objevuje před světem? Téměř jako žebtřák, jenž nenalézá člověka, který by mu poskytl noclehu. Ó, jaký to rozdíl: Ježíš tak pokorný, a ty tak žádostivý cti a jejich projevů. Ano, křesťane, sem přistup, sem, k jezlím Ježíšovým; zde budeš souzen. Slyš, co ti praví ten chlév, co ti praví ta hrstka slámy. Zajisté slyšíš, že tě odsuzují.

Příklad. Jedna rodina v Neapoli měla ve svém domě tureckého služebníka, rodi-
lého z Biserty v Africe, jenž se k nim do-
stal jako zajatec. Byly vánoční svátky roku
1632, a Turek se procházel neapolskými uli-
cemí. Mnoho osob již dříve se pokoušelo,
aby jej dobrotivě obrátily na naši víru, ale
všecko jejich usilování bylo marné; Turek
si zatvrzele umiňoval, že bude žíti a zemře
ve své víře. Tohoto dne, tékaje ulicemi sem
a tam, všiml si, že mnoho lidí vchází do
domu jistého bohatého notáře. Ze zvědavos-
ti také tam vešel a brzy se octnul u pře-
krásných a uměleckých jesliček, které jej
opravdu jako okouzly. Ve chlévě stála ve-

dle děťátka soška nejsvětější Panny a matky boží, kterou kdysi notáři darovali jistý zbožný řeholník, podotknuv při tom, že skrze tuto sošku se jednou stane veliký zázrak. Jak tedy tento ubohý nevěřící pohlízel všechen unesen na jesličky, spatřil, kterak nejsvětější Panna, láskajíc se se synáčkem, dává mu znamení, aby se nebál a přistoupil blíže. Turek padl na kolena a tázal se, co mu poroučí. „Dej se pokřtíti,“ odpověděla mu nebeská královna, „protože chceme, abys byl brzy s námi v ráji.“ — Skutečně, uprostřed žasnoucího zástupu, Turek nahlas prohlásil, že poslechne a učiní, co mu bylo přikázáno. Dal se hned potom vyučovati našemu svatému náboženství a za nedlouho byl slavně pokřtěn. Minuly čtyři dni po křtu, které nový křesťan ztrávil v ustavičné radosti a vděčnosti za obdrženou milost, a dobrý ten člověk náhle zemřel. Nejsvětější Panna jistě duši jeho uvedla k trůnu Syna svého. Ale jestliže byla tak dobrotivá k nevěřícímu, jenž ani o žádnou milost jí neprosil, nemáme-liž se od ní mnohem větší laskavosti nadívati my, kteří ji zbožně uctíváme?

Kvítek. Poroučej horlivě přimluvě Panny Marie ty, kteří jsou ve smrtelném hříchu.

Služba. Pomodli se pět Otčenášův, pět Zdrávasů a pětkrát Sláva Otci atd. ke cti děťátka Ježíše, a pros ho, aby udělil milost obrácení nevěřícím a hříšníkům.

—:—

27. Den.

Rozjímání o příkladech, jež dává Ježíš ve svém mládí.

Ve svém mládí Ježíš Kristus vždy poslouchal Panny Marie a sv. Josefa. Podivuj se, duše má! Syn boží poslouchá dvou tvorů! A v čem jich poslouchá? V tom, že vykonává nejobyčejnější práce, zametá, nosí vodu, řeže dříví, takže jest pokládán za syna tesařova. A kterak poslouchal? Poslouchal rád, rychle, povolně. Ó, jak mi jeho poslušnost vyčítá mou neposlušnost k těm, jimž mám býti poddán!

Kristus ve svém mládí vždycky se zaměstnával prací a modlitbou. Ale bylo se mu snad báti zahálky? Kdyby ze zahálky mu bylo pocházelo pokušení, byl snad v nebezpečení, že se pokušení poddá? Jistě ne. Ale pracoval proto, aby dal příklad křehké a slabé mládeži, aby také ona byla stále zaměstnána užitečnou prací a nepřicházela pro zahálku do mnoha pokušení. Ó, jak jeho přičinlivost mi vyčítá mou zahálčivost!

Kristus ve svém mládí prospívaje věkem, lety, také před očima božíma i lidskýma prospíval svatostí života svého. Ne-
toliko před očima božíma, nýbrž také před očima lidskýma, aby nám ukázal, že máme prospívatí ctností také zevnitřně, aby to lidé na nás viděli a měli na nás dobrý příklad a povzbuzení ke ctnosti. Ale jevil se světějším nejprve před očima božíma a pak teprve před očima lidskýma, aby nás tím učil, že prvním naším účelem má býti líbiti se Bohu. Ó, jaká to výčitka mému malému prospěchu v dobrém, mému špatnému příkladu, jež dávám lidem, mým zbabělým ohledům lidským!

Příklád. Následujme příkladů příčinlivého života Ježíšova i jeho ustavičné modlitby, a budeme zakoušeti mateřské ochrany Mariiny. K fanáři svatoštěpánského dómu ve Vídni přivedli jednoho dne bledého hochíka chorobného vzezření s prosbou, aby jej přijal do sboru hochů zpěváků při dómě. Byl skutečně přijat a prospíval ve zpěvu i ve zvláštní pobožnosti k Panně Marii. Jednoho dne zpíval jakési sólo ke cti nejsvětější Panny a svým hlasem a přednesem vzbudil obecný údiv. Jeden řeholník, jenž byl v kostele přítomen, jej objal všecek pohnut a předpovídal mu skvělou budoucnost. „Rád bych ti dal něco na památku,“ řekl mu, „ale

jsem chudý a nic nemám; vezmi si aspoň tento růženec a modli se jej každý den. Matka boží bude tě opatrovati.“ Brzy potom jeden slovutný hudební mistr ujal se hochu a slíbil, že se postará o jeho další vzdělání. Odvedl jej s sebou z Vídně, a když po letech malý zpěvák se tam opět vrátil, byl již bohatý a známý všem milovníkům a ctitelům ušlechtilé hudby. Všichni jej ctili jakožto slavného mistra Glucka, jenž se svým svrchovaným uměním spojoval dětinnou pobožnost k Panně Marii, která jej skutečně mateřsky ochraňovala. Všecky své vznešené práce hudební Gluck počínal a dokonával modlitbou, a když prodléval na císařském dvoře vídeňském, prostřed nádhery, zábav a poklon dvorských odcházival v ústraní a modlíval se svůj růženec, jenž mu byl pramenem největšího potěšení. A modlil se jej po celý svůj život, dlouhý a hojný počtami a vyznamenáními. Ještě v hodině smrti měl v ruce růženec a zemřel s touto památkou na zbožného řeholníka, jenž mu jej daroval a doporučil mu pobožnost k Matce boží.

Kvítek. Učiň dnes nějaký skutek zevnitřní pokory, abys tím učinil věc příjemnou nejsvětější Panně.

Služba. Pomodli se sedmkrát Zdrávas ke cti neposkvrněného srdce Mariina.

28. Den.

Rozjímání o Pánu Ježíši na poušti.

Pán Ježíš, zůstává čtyřicet dní a nocí o samotě na poušti, učí mne žítí v ústraní, ne-li ve skutečném, aspoň v duchovním. Není se mu báti věcí, jež by jej vábily, ani společníků, kteří by jej sváděli, ani řečí, jež by jej zkazily, tvorů, kteří by jej stíhovali ke zlému; a přes to přese všechno odchází z města na poušť. Proč tedy já, jenž jsem tak slabý a křehký, že klesám při každém nárazu věcí a tvorů, proč já stále vyhledávám společnost a zábav?

Kristus Pán, meškaje na poušti, učí mne svým postem mrtviti tělo. Proč asi trvá čtyřicet dní beze všeho pokrmu, nepožívaje ani sousta chleba, ani kapky vody, a celý ten čas spí na holé zemi a žije ve společnosti zvěře? Proč to činí, ačkoli jeho tělo je dokonale poddáno duchu, a on jest svou přirozeností neschopen hříchu? Činí to pro mé poučení, abych se učil zapírat se, mrtviti se. Ó jaký to rozdíl mezi Kristem nevinným a člověkem jako jsem já, člověkem počatým ve hříchu, nakloněným ke hříchu a snad v této chvíli hříšníkem! Ježíš se postí tak přísně celých čtyřicet dní, a já snad nechovávám ani postů od církve ustanovených,

nebo se vynasnažují zachovávatí je co nejméně přísně

Kristus na poušti učí mne svou nepřetržitou modlitbou ustavičně se modlití. Ale oč jest mu potřebí prositi? Netřeba mu prositi o milost, neboť jí nemůže ztratiti; netřeba mu prositi o ctnost, protože má všechny ctnosti co nejplněji; netřeba mu prositi o vědění a umění, neboť on jest sama moudrost Otcova. A přece se modlí! A já, jenž tolik potřebuji milosti, modlívám se tak málo a krátce, modlívám se jako z přinucení, jsa při tom tak málo sebrán a tolik roztržit!

Příklad. V samotě a úsraní můžeme nejlépe slyšeti hlas, kterým Panna Maria nás volá ku pokání. Jistý bohatý obchodník z venkovského města francouzského přišel do Paříže za svými obchodními záležitostmi. Když je ráno a dopoledne vyřídil, umínil si, že užije Paříže tím způsobem, jakým nevázaní lidé umívají užívati neřestných zábav velikého města. Večer v 9 hodin octl se náhodou před kostelem Panny Marie. Vešel tam, ani nevěda proč. V chrámu bylo mnoho lidí u zpovědnice a čekali až na ně dojde. Pohlédl na ně s opovržením, vysmívaje se v duchu jejich zbožnosti, a popošel dále až k oltáři nejsvětějšího srdce Panny Marie. V chrámě bylo úplně ticho a

skoro docela temno, jen obraz Matky boží, osvětlený několika lampami, zářil ze tmy. Obchodník se zahleděl na obraz, a tisíce myšlenky se mu začaly rojit v hlavě. Pocítil stud pro své ničemné choutky, svědomí činilo mu kruté výčitky, ale když jej napadlo, aby se uchýlil do zpovědnice a smířil se s Bohem, zapuzoval od sebe takovou myšlenku. Obrátil opět oči k obrazu a ucítil v nich slzy. Již nemohl odpíratí milosti. Padl na kolena a plakal a modlil se. Po nějakém čase tento veliký hříšník uslyšel ve zpovědnici slova svátostného rozhřešení a vyšel ze zpovědnice, ubíral se opět k obrazu Mariinu, aby jí poděkoval, že mu vyprosila milost upřímného pokání a smíření s Bohem.

Kvítek. Uzříš-li, jda ulicemi, nějaký obraz Panny Marie, pozdrav ji jedním Zdravsem.

Služba. Ke cti Pána Ježíše, postícím se na poušti, a z lásky k jeho Matce odepřím dnes něco svému jazyku, abys tím dal jakési dostiučinění za rozmanitou nemírnost v jídle.

—:—

29. Den.

Rozjímání o Ježíši Kristu ukřižovaném.

Pozoruj dobrotu boží. Uvažuj, duše má, dobrotu boží v Ježíši ukřižovaném. Otec obětuje svého jednorozeného a Jednorozený obětuje sebe sám za tvé spasení. Byla by stačila jediná krůpěj božské krve, abys byla spasena; ale jeho dobrota velí, aby byla vylita všechna až do poslední kapky. Ale mimo to chce ještě trpěti políčky, poplávání, bičování, trnovou korunu, hřeby, rouhání, žluč a myrrhu. Miloval více než kdokoli jiný, a proto zakouší většího ponížení a pohrdání než kdokoli jiný.

Pozoruj přísnost boží. Uvažuj, duše má, spravedlnost svého Boha na Ježíši Kristu ukřižovaném. Kterak se stalo, že syn boží jest odsouzen na smrt, a to na smrt tak potupnou? Stalo se to pro hříchy světa. Ale vždyť to nejsou hříchy jeho! Na tom nezáleží; vzal je na svá ramena, ať tedy za ně činí dosti! Ale Ježíš jest nevinnost a svatost sama! Vše jedno; jest vinen hříchy jiných a to stačí, aby byl ukřižován. Ale jest to jednorozený syn Otcův! To nevádí: má podobu hříšníkova, ať tedy zemře mezi lotry, ať zemře, opuštěn jsa i od Otce, ať zemře jako hezectný! Ó, jaká ohavnost jest

hřích! Jakým krutým, nelítostným katanem jest hřích!

Pozoruj dobrotu a přísnost boží. Má duše, z toho, co vidíš, sama se můžeš naučiti dvěma velikým pravdám. Nejprve musíš uznati, že tvé spasení jistě bylo věcí velice důležitou, jestliže pro ně Syn boží podstoupil i ukrutnou smrt na kříži. Ale běda tobě, uvrhneš-li sama sebe ve zkázu! Jestliže spravedlnost boží nevinného Ježíše tolik trestala pro hříchy cizí, jak se povede v pekle tobě za vlastní tvé hříchy a za tolik hříchů, a to hříchů, spáchaných s takovou zlobou! Ó, božská krvi, za mne vylitá, vymoť mi odpustění hříchů mých! Ó, Pane Ježíši ukřižovaný, spasiž mne!

Příklad. Jak velmi těší nejsvětější Pannu, když křesťané pilně rozjímají o utrpení Páně, ukazuje nám jeden příběh ze života blahoslavené Veroniky z Binasca v Lombardii. Tato prostá venkovská dívka zatloužila vstoupiti do jednoho kláštera v Miláně. Představená byla ochotna přijmouti ji, ale protože Veronika nikdy nechodila do školy a neuměla ani čísti ani psáti, řekla jí představená, aby dříve se hleděla tomu naučiti, že potom bude moci býti přijata za chórovou sestru. Dobrá dívka ochotně se pustila do učení, ale protože ji rodiče ve dne ustavičně zaměstnávali domácími a pol-

ními pracemi, musila se učit v noci, při čemž vroucně se modlívala k Panně Marii, aby jí pomáhala k dosažení jejího zbožného cíle. Když se jednou opět takto vroucně modlila, spatřila náhle před sebou Matku boží. Veronika užasla a polekala se, ale nejsvětější Panna promluvila s tváří mateřsky laskavou: „Neboj se, má dcero, ani se tolik nenamáhej učením, neboť chci, abys znala toliko tři písmenka: jedno bílé, druhé černé, třetí červené. Bílé znamená čistotu srdce, o kterouž máš pečovati s veškerou snažností. Černá tě napomíná, aby ses nikdy nepohoršovala tím, co dělají tvoji bližní. Hřích se ti má arci vždycky oškliviti, ale hříšníky miluj a lituj jich. Červené písmenko konečně ti připomíná utrpení mého Syna, a chci, abys o něm rozjímal co nejčastěji. Kdo bude často rozjímati o krutých bolestech mého božského syna, uznámená, jak se mu v duši rozněcuje láska boží, a obdrží dary nebeské, jimž svět nerozumí a jichž nezná. Tak hovořila nebeská Paní a zmizela. Veronika pak již nemyslela na učení, nýbrž oddala se pouze konání nejobtížnějších ctností a obzvláštěu stavičnému rozjímáním o hořkém utrpení Páně. Vstoupila do kláštera jako pouhá sestra laička, a svatě tam žila i zemřela.

Kvítek. Pomodli se 5 Otčenášů, 5 Zdrávasů a pětkrát Sláva Otci... ke cti 5 ran Pána Krista.

Služba. Říkej si častěji za dne: Kristus Pán na kříži, a já v rozkoších!

—:—

30. Den.

Rozjímání o Matce boží bolestné.

Ze všech mečů, jež pronikají srdce Mariino, tři jsou nejostřejší, a jsou to tyto: První záleží v tom, že ztrácí syna ze všech lidí nejkrásnějšího a nejnevinnějšího. Nevýslovná to žalost! Viděti svého jednorozeného syna na kříži přibitého, umírajícího mezi dvěma lotry, v samém květu života, toť muka svrchovaná! Ale za koho teče tato krev? Za křesťana, snad za tebe, který jsi se chtěl uvrhnouti do věčné záhuby, ačkoli jsi dobře věděl, jaká cena byla zaplácena za tvé vykoupení. Ó, to je taková bolest, že zraňuje její srdce tak, že nenalézá žádné úlevy ani útěchy. „Jaký užitek,“ tak stále opakuje, „jaký užitek z té krve!?“

Druhý meč: Viděti krev svého syna vylitou netoliko neužitečně pro mnoho křesťanů, nýbrž také věděti, že tato krev jim bude druhým peklem, že bude rozmnožovati

jejích muka. Ó, jaká to bolest! Věděti, že ta krev bude žalobou, výčitkou, odsouzením tolika hříšníků, kteří konec konců přece také jsou jejími syny! Ztratiti svého nejmilejšího Ježíše a nespasiti tebe, ba viděti tě právě proto ještě více trápeného, jaké to utrpení! Ubohá máti, kdo ji bude moci potěšiti?

Třetí: že křesťané nedbají té božské krve, to snad by snesla pokojně; ale že se krev té bude tak zle užívat, ó, to jest přes-
příliš! Kdyby božský syn Mariin nebyl pro tebe umřel, snad bys byl méně hřešil. Hřešil jsi, protože jsi se spoléhal na tuto krev; hřešíš stále, až do smrti, a to stále si čině nadějí, že ta krev tě spasí. A co lidé nepřestává na takovémto zneužívání krve Kristovy, nýbrž ještě jí pohrdají, jí se rouhají, jí zlořečí! Jsouť zajisté takové krajiny křesťanské a katolické, kde se posvátného slova krve Kristovy zneužívá ke klení a zlořečení. Ó, nebohá matka Ježíšova! A ty, křesťane, jak tvrdé máš srdce, jestliže s ní necítíš jejích bolestí!

Příklád. Myšlenka na bolesti panenské Matky pod křížem a na její odevzdání do vůle boží dovedou býti křesťanskému věřícímu srdci pramenem veliké útěchy v nejtěžších zkouškách životních. O jednom takovém případě vypravoval r. 1864 v chrá-

mě de Notre Dame v Paříži svým posluchačům biskup Pelle, který býval apoštolským vikářem v Kočínčíně v Zadní Indii. Za posledních let jeho pobytu v oné zemi vypuklo kruté pronásledování křesťanů, které potom francouzské vojsko potlačilo, ale které dříve dalo církvi množství nových mučedníků. V těch dnech tedy příběhla k apoštolskému vikáři jedna žena a s hlasitým pláčem a zoufalým nářkem uvrhla se mu k nohám. Když se jí otázel po příčině takové žalosti, řekla mu: Právě nyní odvedli mého jediného syna, na kterého se prozradilo, že jest křesťan, a za chvíli jej povedou na smrt. A znova se dala do nářku. Misiónář činil co mohl a mluvil jak dovedl, aby ji potěšil a uklidnil, ale vše bylo marné. Nevěděl, co by jí ještě řekl, ale tu mu bleskla hlavou náhlá myšlenka. „Podívej se tamhle, má dcero,“ řekl a rukou jí ukázal obrázek, visící na stěně a představující Bolestnou matku boží; „podívej se tamhle a viz jinou matku, která vidí, jak katané mučí a přibíjejí na kříž jejího jediného syna, a jakého syna! Ale podívej se, jak tam stojí ve své bolesti klidná, všecka odevzdaná do vůle boží!“ Na ta slova žena se utišila a zamýšlela, pohlížeje na obraz. Potom, jakoby do její duše byla vešla jakási nenadálá síla, vstala se země, utřela si slzy

a s rozjasněným obličejem řekla: „Máš pravdu, otče, také já chci býti statečna jako Matka boží bolestná.“ S těmi slovy vyšla uklidněna a ubírala se k žaláři, kde její syn očekával smrti. Když jej vyzvedli, doprovázela ho na popraviště, a když kat napřáhl meč, aby uťal mučedníkovi hlavu, matka nastavila lem svého roucha a tak přijala s odevzdáním svého roucha a tak přijala s odevzdáním a křesťanským klidem hlavu znovu.

Kvítek. Pomodli se s rozpjatýma rukama 7krát Sláva Otci... ke cti bolestí Mariiných.

Služba. Obětuj Matce boží všechny nepříjemnosti, které ti tohoto dne bude snášeti.

—:—

31. Den.

Rozjímání o lásce Ježíšově.

Chceš milovati? Dobrá, miluj; ale miluj toho, kdo jest nejhodnější lásky; miluj Ježíše Krista. Také on jest člověk, jež můžeš spatřiti svýma očima, a jest člověk ze všech lidí nejkrásnější: *speciosus forma prae filiis hominum* — krásnější podobou nad syny lidské. Ale on jest také Bůh a jeho krása, jakožto Boha, jest nekonečná, nesmírná. My lidé leckdy milujeme i mrtvé

věci, obraz, hodinky, prsten, protože jsou krásné. Ale co Ježíš? Ach, není žádného přirovnání k jeho kráse! A přece Ježíš jest tak málo milován.

Ty sám snad nemiluješ Ježíše, a Pán Ježíš miluje tebe. A miluje tě tolik, že již od jeho narození všechny jeho myšlenky byly obráceny k tvému spasení. Pro tebe byl dělátkem v jesličkách, pro tebe kázal, zakoušeje tisícerych nesnází a obtíží, pro tebe snesl býti políčkován, poplván, vysmíván, bičován, pro tebe vyžil všechnu svou krev, pro tebe umřel na kříži. Zdá se ti to býti málo?

A přece jemu se to zdálo býti ještě málo. Proto učinil ještě více: zanechal ti sebe sám, své tělo, aby ti bylo pokrmem, svou krev, aby ti byla nápojem. Chtěl bys ještě něco více, abys jej miloval? Když psíček radostně kolem tebe skáče, když se dítě na tebe usměje, zdá se to, že musíš míti tu malou bytost rád. Jen Ježíši, jenž tě miluje láskou nevýslovnou a nekonečnou, tomu se nedovedeš za lásku opláceti láskou!

Ale snad se ti zdá býti opovážlivou důvěrností říci Pánu Ježíši: Pane, miluji tě? Ó, neváhej; řekni mu to se vší důvěrou, neboť právě toho on si žádá. A kdybys byl třeba hříšníkem, proto se nemusíš ostýchat a ustupovati pryč od něho. Po-

zoru], že on první běží za tebou a otvírá ti své náručí a ukazuje ti své srdce a volá na tebe: Miluj mne, miluj mne! Nejsi-li z kamene, kterak bys mohl odpírati takovému zvaní?

Příklad. Byl poslední den májové pobožnosti, a chovanky pensionátu při klášteře Voršilek v jednom americkém městě se chystaly ukončiti v domácí kapli slavnostním způsobem milou pobožnost mariánskou. Mezi nimi byla také jedna dívka protestantská, kterou tam rodiče dali na vychování. Z pouhé zvědavosti a protože její družky celý den již si o tom povídaly, přišla také do kaple podívat se na tuto dojemnou slavnost. Nejmenší dívka, bíle oblečená, měla přistoupiti k oltáři jménem všech chovek a obětovati nejsvětější Panně stříbrné srdce, na němž byla vyryta jména všech chovek, na znamení, že všechny věnují své srdce Matce boží. A všechna ta jména, vyrytá na stříbrném srdci, měla býti u oltáře hlasitě čtena, načež všechny měly zazpívati píseň, v níž se znova obětovaly Panně Marii. Protestantská dívka celý ten čas se cítila puzenou přidati se ke svým katolickým družkám a s nimi se obětovati Matce boží a spolu s nimi od srdcí jí zazpívati věnovací píseň. Ale stále váhala. Konečně se četla jména, vyrytá na srdci. Tu se již nedo-

vedla přemoci. Vstala, kde seděla, a všecka pohnuta zvolala: „Napište tam také moje jméno; chci, aby také moje jméno se četlo!“ Bylo jí vyhověno. Ale od toho večera tato dobrá dívka byla horlivou ctitelkou nejsvětější Panny a jen stále si přála, aby mohla učiniti vyznání naší svaté víry a jíti ke královně nebeské do nebe. Bůh splnil její přání. Za nějaký čas po ukončení májové pobožnosti se těžce rozstala a brzy lékaři zjistili, že nemoc jest smrtelná. Tak minuly tři týdny a dívce nastávaly poslední chvíle tohoto života. Před smrtí učinila vyznání katolické víry a rodičům několika řádkami oznámila, že to učinila zcela dobrovolně, a až budou čísti její list, že její duše již bude v nebi. Před smrtí ještě prosila, aby ji upozornili, až tepna bude přestávati bít, aby ještě mohla buď ústy neb aspoň srdcem vzývati sladké jméno Ježíšovo a Mariino. Myslíc na Marii a mile se usmívajíc, zbožná tato duše se rozloučila se světem.

Kvítek. Pros Pannu Marii, aby ti odpustila všelikou nedbalost, jíž jsi se dopustil při této májové pobožnosti.

Služba. Pomodli se 5krát Otčenáš ke cti nejsvětějšího srdce Ježíšova a 5krát Zdravas ke cti neposkvrněného srdce Marie Panny.

Nedělní, sváteční, příležitostná a jiná.

- K. Antoniewicz: **Missijní kázání.** Z polského přel. V. M. Skalský. 155 stran, 1901. K 2 —.
- J. Bossuet: **Řeči.** Z frančiny přel. M. Kabát. 242 stran, 1888 K 2 40.
- **Řeči pohřební.** S poznámkami francouzských spisovatelů Přeložil M. Kabát. 148 stran, 1913. K 2 —.
- T. Coufal: **O duši.** Cyklus šesti řečí, jež r. 1905 od 4. neděle po devítníku ve farním kostele veltruském konal . . . 35 str. 1906 K — 50
- F. Daneš: **Řeči nedělní, sváteční a příležitostné.** 176 stran, 1888 K 1 80.
- J. E. Hulakovský: **Kázání apologetická.** 210 stran, 1893. K 2 60.
- P. Kopal: **Říše Ducha svatého** Lidové apologetické úvahy na všechny neděle a svátky při padající v době od VI. neděle po Velikonoci až do neděle XXVII. a poslední po sv. Duchu. Celkem 11 svazků o 755 stranách, 1902 (Též Spisy náboženské a kázání svatodušní. K 8 80)
- Dr. J. Kudrnovský: **Řeči o nerozlučitelnosti manželské** Dle Didona upravil . . . 41 stran. K — 60.
- A. Latschka: **Socialistická kázání.** Díl I S povolením spisovatele na jazyk český přeložil V. J. Čečetka. 134 stran, 1891. K 1 20.
- K. Markrab: **Cyklická kázání.** Čtvero řečí o nesmrtelnosti duše — Sedmero řečí o posledních věcech člověka — Patero řečí o božství Ježíše Krista. — Tré řečí o vykoupení. — Tré řečí

o Duchu svatém. — Šestero řečí o církvi. 138 stran, 1896. K 1 80.

A. Montefeltro: **Vybraná kázání.** V jazyku českém podává Jan Götschner. 50 stran, 1896. K — 80.

Dr. A. Ondroušek: **Kněžství Ježíše Krista.** Řeči na slavnost prvotín a druhotín kněžských, u příležitosti nastoupení úřadu pastýřského, dle sv. Jana Zlatoustého a Jiřího Patisse T. J. 63 stran, 1913. K — 80.

K. Otman: **Podobenství, paraboly a bajky.** 193 str., 1892. (Též Spisy náboženské.) K 1 40.

I. Rychlovský: **Výbor kázání.** *Příležitostná kázání.* 2 díly I. (IV, 315 str.), II (IV, 317 str.) Cena K 6 20.

M. Zavoral: **Duchovní řeči** na všechny neděle a svátky roku církevního. Z předních autorů světových podává . . . 528 stran, 1902. K 5 50.

E. Žák: **Řeči nedělní a sváteční.** Díl I. obsahuje: Řeči na všechny neděle a svátky roku církevního od první neděle adventní do dvacáté čtvrté a poslední neděle po sv. Duchu — Řeči mariánské. — Řeči příležitostné, určené zvláště pro učitele náboženství na středních ústavech školních. 729 stran, 1911. K 9. Dtto Díl II. obsahuje mimo řeči na všechny neděle a svátky církevního roku od 1. neděle adventní do XXIV. neděle po sv. Duchu d o d a t e k kázání na význačné svátky mariánské a na svátky vánoční, velkonoční a svatodušní, k ukončení občasn. roku a j. 754 stran, 1909. K 9 50. Oba díly, čítající celkem 1483 str. K 18 50.

K cenám těmto připočítává se drahotní přírážka.

Kázání,

jež vydala Cyrillo-Methodějská knihtiskárna
a nakladatelství V. Kotrba, Praha-II, 200.

Mariánská.

- S. Bouška: **Mířjam-Maria**. Výklad litanie loretánské. 32 májových řečí. 331 stran, 1903. K 3 60.
- L. Gemminger: **Květy Mariánské**. Promluvy k úctě nejblahoslavenější Panny Marie při pobožnosti májové. Jazykem českým podává Ant. Klos. 140 stran, 1890. K 1 —
- B. Hakl: **Řeči (postní)** o sedmi bolestech blahoslavené rodičky boží Panny Marie, jež měl ve chrámu P. Hořickém I. P 1886 . . . 74 stran, 1887. 1. K.
- F. Janovský: **Mater admirabilis**. Sváteční kázání mariánská 63 stran, 1902. K — 70.
- F. Komárek: **Kázání májová**. Cyklus dle litanie loretánské 137 stran, 1917. K 2 50.
- F. Žák: **Promluvy**, cyklus III. Ave Maria. Promluvy o Panně Marii. 406 stran 1916. K 4 80.
- Dr. A. Lenz: **Kázání mariánská** na všechny svátky Panny Marie. (Díl I. 160 stran, II. 131 stran.) 1905. Oba díly K 4 —.
- **Rozjímání a výklady** o litanii loretánské. 529 stran, 1889. K 5 60.
- F. Micka: **Sv. růženec**, o němž z lásky nejvroucnější k Bohorodičce Marii Panně v chrámu kolegiátním na Král. Vyšehradě kázání činil . 127 stran, 1889. K 1 30.